

Parlamentul României

Legea nr. 186/2003 privind susținerea și promovarea culturii scrise

(În vigoare de la 19.05.2003)

CAPITOLUL I Dispoziții generale

(Sublinierile aparțin Editurii Intol Press și Asociației ECOSTAR 21 Râmnicu Vâlcea)

Art. 1.

(1) Prezenta lege instituie cadrul juridic pentru susținerea și promovarea culturii scrise.

(2) În sensul prezentei legi, prin cultură scrisă se înțelege domeniul de referință care cuprinde **cărți, reviste și alte publicații, având caracter literar-artistic, tehnico-științific, editate pe orice fel de suport.**

Art. 2.

De prevederile prezentei legi beneficiază activitățile de creație, producție editorială, tipografică, de difuzare și promovare a culturii scrise.

Art. 3.

Nu fac obiectul prezentei legi tipăriturile de informare publicitară, publicațiile de modă, de decorațiuni interioare, de sport, de informare din domeniul televiziunii și al radiodifuziunii, cotidienele sau periodicele care nu au incidență cu domeniul de referință prevăzut la art. 1, almanahurile, horoscoapele, calendarele, publicațiile pornografice, cele destinate jocurilor de noroc și publicațiile de rebus.

CAPITOLUL II Măsurile de susținere a culturii scrise

Art. 4. (1) Autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și instituțiile publice pot acorda sprijin financiar, parțial sau integral, singure ori în parteneriat, pentru editarea unor publicații din categoria celor prevăzute la art. 1.

(2) Stabilirea publicațiilor pentru care urmează să se acorde sprijin financiar se face prin selecție de oferte în baza propunerilor comisiilor special constituite în acest scop, de către autoritățile sau instituțiile publice prevăzute la alin. (1); **ofertele sunt formulate de edituri și de redacțiile publicațiilor.**

(3) În localitățile unde o minoritate etnică depășește pragul de 20% din totalul populației, din comisiile constituite de autoritățile locale, în conformitate cu prevederile alin. (2), vor face parte și reprezentanți ai minorității respective.

(4) În bugetele autorităților administrației publice centrale și locale, precum și ale instituțiilor publice pot fi prevăzute, în mod distinct, fonduri pentru acordarea de sprijin financiar în vederea editării de cărți, reviste și alte publicații din categoria celor prevăzute la art. 1.

(5) **Sumele reprezentând sprijinul financiar acordat pot acoperi costurile de editare și drepturile de autor, până la integral.**

...

CAP III Difuzarea și promovarea ...Art. 15...

(4) Ministerul Educației și Cercetării poate susține financiar organizarea unor evenimente de genul celor prevăzute la alin. (1) și (2), singur sau în parteneriat cu Ministerul Culturii și Cultelor, respectiv cu Institutul Cultural Român.

Art. 21.

Autoritățile administrației publice locale acordă o reducere de 50% a tarifelor reprezentând chiria pe metrul pătrat, percepute pentru spațiile comerciale destinate exclusiv difuzării publicațiilor prevăzute la art. 1, precum și pentru spațiile destinate publicității acestora.

...

CAPITOLUL V Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 24.

Regulamentele de organizare și funcționare, precum și procedurile de lucru ale comisiilor prevăzute la art. 4 alin. (2), art. 7 alin. (2), art. 8 și la art. 12 sunt stabilite prin ordin, respectiv hotărâre a autorității publice centrale sau locale, ori prin dispoziție a conducătorului instituției publice finanțatoare, după caz.

Art. 25. (1) Editorii au obligația să tipărească, pentru întregul tiraj, numărul internațional standard corespunzător tipului de publicație.

(2) Editorii au obligația să tipărească pe fiecare exemplar al publicației descrierea C.I.P. realizată de Biblioteca Națională a României.

(3) Editorii au obligația să tipărească pe publicațiile lor codul de bare, în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi, și să asigure utilizarea codului de bare în evidența computerizată a vânzărilor și a gestiunii.

...

Art. 28. (1) Încălcarea prevederilor art. 25 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor se face de către angajații ai Bibliotecii Naționale a României, precum și de către alți specialiști împuterniciți în acest scop prin ordin al ministrului culturii și cultelor.

Editorial

SPRE CE NE-NDREPTĂM?

Adina DUMITESCU

Privesc horele Terrei, asemănătoare cercurilor concentrice ale căror perimetre sunt nemăsurabile. Rămân extaziată de îndârjirea, vivacitatea conducătorilor acestora, îmbrăcați în costumele populare ale națiilor. Se văluresc în galben, în alb și siniliu după culorile tenurilor parcurgând distanțe de alb de mesteacăn, albastru de lavandă sau roșu de Munții Stâncuși. Trec livezi de măslini și de meri Jonathan, arboret cu fruct mic de cafea, cu tufe de afin sau cu spini ce înconjoară seve rare păstrate în frunze de cactus. Se aliniază firelor din orezăriile cu „porțile” apelor ridicate, se țin bine să nu le fugă terenul de sub picioare pe valea Mustangului, se șerpuesc printre zgârie nori sau se țin pe mijlocul drept al străzilor numerotate. Trec horele fluvii și poduri zornăind a istorie sau trec râul ce iese din munte ridicându-se-n vărfuri. Mixajul strigătelor după ajutor, al misselor, tarantelilor, rokurilor de tot felul, al melodiilor păstrate le este mereu prezent în timpane, ca zgomotul de fond al vechiului tren care prinde viteză. Și n-au cum se opri, și n-au cum să-și mai tragă suflul. Un mereu înainte le acoperă plaja decibelilor ca o fugă, hora seamănă cu trenul ce devine săgeată ca și țelul-corn purtat de dansatori în frunte. O competiție oarbă spre snop și balotul de iarbă, spre pomul-disproporție cu fructul ciorchine ce-acoperă frunza și scoarța, spre lăstarii struniți pe pergole, din care picură și sevă de măr și de mango, din primăvara asta, până-n cea viitoare. Hore poftesc, hore înghit și hore nu văd niciodată. Hore urcă pe munții înălțați înspre cornul abundenței, hore se-afundă în canionul cu firul de apă cu nume nou: astăzi e, mâine nu. Stele Michelin luminează praznicele săracilor pe mesele nesătuilor. Hore intră în bătălia gurilor de mâncare, hore pierd dansatori de tot felul, de foame, de glonț comandat sau de guri prea sătule. Din taverne apărute în hore, din grătare ies aburi de cărnuri mixate în chilli, în piri-piri și în apă de roze. Se joacă horele-n fugă, se ronțăie cât e ziua de lungă din fugă și crește un ritm dintr-un zgomot de fond înmulțit din înghițit de pastile. Sonda de Red-bull energizant se modifică. Minerale, vitamine, steroizi și hormoni de tot felul prelungesc în ani, media vârstei. Dansatori animați până-n demență se pipăie, se freacă, se desprind grupuri cu aceleași preferințe. Se unesc grupuri. Se desfac unele hore. Și plutește peste poate un aer sintetizat de floare stimulată organic, de drog de alcool și de drog de canabis, de feromoni și de piele încinsă, de sex prea uzitat, de simțiri și dorințe confuze. Serotonina din vase de sânge alimentează și sacul din spate, care crește, se umflă, cere, mereu cerșind tot mai multă. Senzațiile tari nasc noi lideri. Lideri siliconafi de ambe sexe fac jocuri caleidoscopice de plăceri.

Conchita Wurst băiatul ce se vrea fată te oripilează, același, altora place. Rise like a Phoenix nu numai ridică, dar exaltation phallic symbol, token female symbol, grupează și încruciează. Old young man wishes – bătrânul dorește tânărul! Tânărul îl dorește pe tânăr! Minoritățile sexuale cer dreptul la modificarea legilor jocului. Horele rămase încep să pălească lascive, se amestecă, se

leagă la ochi să aleagă cu simțuri jumătate trezite, jumătate-n visare. Corpul devine poster, brand, monedă de schimb, cuiabar fără pui, mugur fără de miez, credință în afara cerului. Și aproape sunt intrați, fără să știe, ei, fost dansatori și foste hore, într-o nouă eră, era pornografiei. Și câtă jale, câtă durere și ce deznădejde răzbate din coruri de îngeri, din inimi înecate-n iubire, din iubirea ce-și

pierde substanța ceas de ceas, zi de zi, an de an.

Și vai de țara fără de hore, cu fețele bărbaților semănând a femeie! Acea va fi cu siguranță prima intrată, în secolul apocaliptic al pornografiei.

PERSONALITATEA ȘI DESTINUL CELOR DOI MONARHI: ALEXANDRU IOAN CUZA ȘI CAROL I

Gheorghe DUMITRAȘCU

Evoluția societății românești de la 1859 la 1914 este considerată ca perioada cea mai semnificativă din istoria modernă a românilor, marcată de profunde înnoiri și progrese înregistrate pe plan economico-social și cultural. Tot în acești ani, când România a trăit una dintre cele mai rodnice etape ale devenirii ei, s-a derulat domnia lui Al. Ioan Cuza ca primă etapă de bază în procesul modernizării țării, precum și domnia lui Carol I, ca etapă de continuare și dezvoltare în alte condiții istorice, a celei dintâi¹.

În anii postdecembriști, istorici de sertar și unii preținși politicieni, ignoranți în cunoașterea reală a mersului istoriei poporului român, continuă să inducă în eroare pe români și să opună cele două domnii printr-o prezentare nefirească, artificială, absurdă și contradictorie, când de fapt ele se înscriu în cartea evoluției statului modern român, într-o succesiune logică și într-o strânsă corelare.

Se știe că, după înlăturarea lui Al. I. Cuza, în februarie 1866, a urmat efectiv o perioadă de 4-5 decenii, dar și în anii următori, când clasa politică din România, mai ales cercurile politice conducătoare, au încercat să scoată din conștiința publică românească amintirea domnitorului Al. I. Cuza, deși imaginea acestuia continua să trăiască, ca o legendă vie, în conștiința populară, a țărănilor împroprietăriți la 1864, precum și a urmașilor acestora. În toți acești ani, ostilitatea oamenilor politici, aproape fără deosebire de partid, a constituit chiar o preocupare de a pedepsi în posteritate pe cel care înfăptuise împroprietărirea țăranilor, împotriva voinței lor, în urma unei lovituri de stat, la recursul căreia fusese obligat. Mai târziu, N. Iorga avea să aprecieze că acești oameni politici, după ce l-au alungat de pe Tron „ar vrea să-l izgonească pentru totdeauna și din domeniul de veșnicie senină al istoriei”. Tocmai în această atmosferă, impusă de Putere de a vorbi și de a scrie numai pentru a-l denigra pe Al. I. Cuza, Mihai Eminescu a dovedit un veritabil act de curaj, menit să irite oficialitatea de atunci și să sfideze acest boicot al lumii politice, încercând, prin scrierile sale, să contribuie la înlăturarea acestei nedreptăți istorice. Abia mai târziu, peste mai multe decenii, cu concursul lui N. Iorga, s-a recurs la o campanie, la nivel național, pentru a repara această nedreptate istorică².

Așadar, mergându-se și astăzi pe aceste „tradiții” denigratoare, faptele domnitorului Unirii Principatelor sunt complet diminuate sau ocluate, chiar scoase din manualele școlare, recurgându-se la acuze, între altele, că ar fi fost un „dictator”, „despot”, „aventurier” etc., umbrindu-i-se astfel faptele și personalitatea.

Analizând cu discernământ și plasându-le în perioade de evoluție diferite, constatăm că între cele două personalități există asemănări și deosebiri, când aceștia au intrat în viața socială și când au fost la conducerea ȚĂRII.

Rațiunea ne îndeamnă să privim echilibrat atunci când ne referim la contribuțiile și eșecurile celor doi conducători. Deși au lucrat cu devotament la construcția statului modern român, erau diferiți nu numai prin origine: unul descendent al unei însemnate familii boierești din Moldova, iar celălalt, al unei vechi și distinse case domnitoare germane.

Al. I. Cuza s-a născut la 20 martie 1820 la Bârlad, a avut preocupări variate, studii juridice la Academia Mihăileană și Sorbona dar și militare ca ofițer de cavalerie în țară și la Paris, iar când revine în țară slujește magistratura, în administrație și armată. Face parte din revoluționarii de frunte pașoptiști, iar mai târziu va deveni o personalitate distinsă în mișcarea unionistă³.

Principele Carol I, prin rudenie avea pe linie maternă, prin

bunica sa Stefanie Luisa Baden, fiică adoptivă a lui Napoleon I și prin mama sa Iosefina, vară primară a împăratului francez Napoleon al III-lea, o descendență franceză. Principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen s-a născut la 20 aprilie 1839⁴ – deci, era aproape cu două decenii mai tânăr decât Cuza - de la început s-a dedicat carierei militare – sublocotenent, căpitan în armata prusacă, timp în care a călătorit în Europa și Africa.

Cât privește *ascensiunea la domnie*, pentru amândoi acestea a fost un lucru neașteptat. Pentru Al. Ioan Cuza au hotărât adunările ad-hoc, iar el nu era considerat ca unul dintre aspiranții la domnie fiind și el surprins de marea onoare pe care i-o făcuseră ceilalți fruntași ai mișcării unioniste. Contemporanii săi confirmă că alegerea sa a fost într-adevăr o surpriză, deoarece era cel mai dezinteresat și cinstit în această privință.

Principele Carol I, nu fusese nicio dată destinat să domnească, iar demersul făcut în acest scop a fost un lucru neașteptat și pentru el. De fapt, surprinzător și pentru unul și pentru celălalt, atât pentru Cuza în 1859 cât și pentru Carol I în 1866, tronul li s-a oferit, evident, în condiții și împrejurări diferite, dar, o trăsătură le este comună: deși nu erau destinați inițial a domni, și-au onorat amândoi cu cinste înalta misiune ce li s-a încredințat.

Pe parcursul anilor, când au fost în fruntea statului român, Al. Ioan Cuza era însuflețit de un înalt patriotism, Carol I avea un înalt simț al datoriei și al responsabilității.

Până a fi ales Al. Ioan Cuza era un om de lume, iubitor al vieții și al „farmecelor sale”, era un om frumos și cu prestanță, respecta oamenii și prețuia prietenii, a dus o viață nu prea încordată, acceptând un curs simplu de normalitate, cu ușoarele urcușuri și coborâșuri sufletești, firești. Odată ajuns domnul țării, Cuza a devenit alt om, renunțând la cursul vieții de până atunci, asumându-și cu responsabilitate, curaj și demnitate noul drum, ca un adevărat iscusit și priceput cărmaci al destinului țării sale. Pentru el a fost cu mult mai greu să se adapteze unei lumi căreia nu-i aparținea, să impună a fi respectat într-o Europă monarhică, a marilor case domnitoare, dar, în cele din urmă a reușit să reprezinte țara sa și s-o afirme ca nimeni altul.

Cu fruntea ridicată și cu o înfățișare plină de solemnitate, folosind o excelentă vorbire în franceză, a știut să cucerească sultanii Turciei în vizitele sale la Constantinopol din 1860 și 1864, surprinzând și impresionând printr-o rară demnitate, fără concesi și slugărnicia tradițională, purtându-se cu cel mai mare respect, de la egal la egal.

Tot în această privință, poziția principelui Carol la început a fost mai ușoară, dar și mai dificilă: el se bucura de o onorabilă prestanță izvorâtă din sprijinul și acceptul marilor puteri europene, având în spate și prestigiul unei mari case domnitoare. Situația sa, în relația cu Poarta, însă, a fost mai stânjenitoare tocmai datorită originii sale care îl puneau într-o stare umiltoare de dependență - pe care o avea România față de Imperiul Otoman. A fost complexat tot timpul datorită relațiilor de vasalitate, care îl puneau într-o stare de inferioritate.

Mergând pe drumul marilor realizări ale celor două personalități, Cuza a fost domnul Unirii Principatelor, cel care a simbolizat-o, a fost „domnul reformelor” care au pus bazele României moderne; Carol I a fost continuatorul reformelor lui Cuza pe care le-a realizat parțial și într-un ritm mai lent împreună cu partidele politice care au guvernat în timpul său. Neîndoindnic, în istoria românilor Carol I a rămas ca „simbolul Independenței” României, el însuși participând direct, în mijlocul ostașilor, la război, impunându-și chiar unele strategii și tactici militare în relația cu Rusia țaristă, în Războiul de la 1877-1878. Prin rolul armatei sale în acel război, România reapare pe harta geopolitică a Europei de la sfârșitul secolului al

XIX-lea ca fiind o forță regională – și așa va ajunge la Tratatul din vara anului 1913, când Bucureștiul devenea capitala diplomatică a zonei, drept care aici se pune capăt Războaielor Balcanice.

Perioada celor 48 de ani, cât a fost în fruntea statului român, arată că regele Carol I și-a pus amprenta puternică asupra evoluției României și a clasei politice, reușind să impună o anumită rigoare și disciplină, contribuind astfel la educarea clasei politice din vremea sa. Faptul că regele întindea miniștrilor săi un singur deget, iar celor „privilegiați” cel mult două degete, avea desigur o semnificație bine calculată. El își manifesta astfel distanța și disprețul față de acei demnitari care nu-și făceau datoria corect, erau lași, servili, slugarnici, erau corupți sau încurajau corupția pentru propriul profit. Atât pe miniștrii cât și pe parlamentarii care întârziu de la ședințele programate îi atenționa ironic, oferindu-le câte un ceas deșteptător. Perseverent și autoritar suveranul a impus punctualitatea în activitatea parlamentară⁵. Respectul lui Carol I față de miniștri era diferențiat, știind, totuși, să prețuiască cum se cuvine personalitățile vremii. Când Spiru Haret a fost numit ministru al învățământului, în guvernul liberal (martie 1907), trebuia la ora 9 să se prezinte la palat împreună cu toți membrii noului guvern pentru a depune jurământul. Spiru Haret, cu politețea-i cunoscută, dar categorică, a arătat suveranului că la ora 9 avea curs la Universitate. În această situație regele Carol I, care fixase el însuși ora menționată, apreciind pe cel care profesa, a amânat ora de depunere a jurământului de la 9 la 11. Acest episod spune mult despre cum era apreciat Spiru Haret de suveran⁶.

Alături de realizările din timpul domniei sale, regel Carol I a rămas în istorie ca un autentic arbitru al vieții politice românești. Chiar dacă a avut propriile lui simpatii, a colaborat admirabil cu liberalii sau conservatorii deopotrivă, având calmul necesar unui mediator atent la semnele epocii.

Un proces de continuitate în reformarea României moderne îl oferă și *dezvoltarea învățământului* începută prin binecunoscuta Lege a instrucțiunii publice din 1864, la care Al. Ioan Cuza împreună cu colaboratorii săi i-a imprimat un caracter de masă, aplicând pentru prima dată instituțional principiile învățământului primar gratuit și obligatoriu. Era o viziune democratică a domnitorului fiind destinată ridicării culturale a lumii satelor.

În pofida ostilităților noului regim față de domnitorul înlăturat în februarie 1866 și a încercărilor de schimbare a tot ceea ce făcuse Al. Ioan Cuza în domeniul învățământului, nu s-a reușit. Dimpotrivă, noua evoluție a societății românești imprimată de Al. Ioan Cuza a continuat linia inaugurată de domnitor pentru dezvoltarea învățământului la sate. În acest domeniu, trebuie să admitem că, în ciuda bunelor intenții ale unor oameni de școală, eforturile statului român în răstimpul domniei lui Carol I au fost destul de modeste, mai ales la nivelul învățământului la sate. În această privință I. G. Duca, pe când era ministru al învățământului (1914), într-o audiență la regele Carol I, observă că suveranul dă „foarte puțină importanță situației nenorocite a învățământului nostru primar”, că „analfabetismul îngrijorător al celor de la sate nu-l interesa și nu-l speria”⁷. Această evoluție nesatisfăcătoare, evident, nu trebuie pusă pe seama regelui Carol I, căci în această privință nu i-a lipsit inițiativa, sau a reginei, care avea pregătire în materie de cultură, corespunzătoare unei familii domnitoare europene. Amintim că pe timpul celor trei mandate ale lui Spiru Haret, când se afla în fruntea învățământului românesc, regele Carol I, copleșit pur și simplu de uriașa personalitate a „Omului școlii”, nu l-a împiedicat pe Haret cu nimic să renască învățământul la sate.

De fapt, atât Al. Ioan Cuza cât și Carol I, *au fost ocrotitorii culturii* și i-au acordat o atenție deosebită. Cuza pune bazele învățământului universitar prin înființarea celor două universități la Iași (1860) și București (1864), iar Carol I a pus bazele Academiei Române în 1879, proiect elaborat încă de pe vremea lui Cuza, mai târziu s-a construit Podul de la Cernavodă, Palatul Regal de la Sinaia ș.a.

În procesul modernizării României, *problema agrară* a constituit fundamentul binefăcător și deschizător de drumuri noi pentru înfăptuirea celorlalte reforme într-un ritm uimitor de rapid. În problema agrară și atitudinea față de țărănime a domnitorului Al. Ioan Cuza și a lui Carol I deosebirile sunt evidente.

În istoriografia modernă, Al. I. Cuza este prezentat ca un luptător perseverent, ca un om de mare curaj, cu o mare putere de sacrificiu pentru rezolvarea uneia dintre cele mai dificile probleme ale societății românești. Nicolae Iorga aprecia că reforma dată pe principiul împroprietăririi țărânilor avea caracterul unei adevărate eliberări a țăranilor din starea de servitute și reșezarea lor în condiție de cetățeni ai noului stat modern. În această privință exista o mare falie ce despărțea regalitatea de masa poporului, în special în lumea satelor⁸.

În rezolvarea amintitei probleme, Carol I a dovedit, ca șef de stat, o doză condamnabilă de indiferență și un spirit insensibil potrivit ideii unei reforme agrare pentru prosperitatea țărânilor. În viziunea sa progresul țării era îndreptat în direcția lumii orășenești și a elitelor politice, pe plan industrial și urbanistic, dar nu în privința lumii satelor.

Faptul că reforma agrară s-a pus în practică numai parțial, iar situația țărânilor, în loc să se amelioreze s-a agravat treptat, iar răscoalele de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea – în primul rând marea răscoală din 1907 – au pus în lumină indiferența crasă a clasei politice, inclusiv a șefului statului, Carol I.

Marile contradicții ale societății românești au condus la marea răscoală din 1907, iar răspunsurile în raport cu această evoluție, inclusiv reprimarea ei din primăvara lui 1907 prin mijloace extrem de dure aplicate țărânilor răsculate de către armată, îi aparțin suveranului și elitei politice. Chiar dacă reprimarea a lăsat în urma sa nu 11.000 de morți ci numai 5000 sau 2000, iar după ultimele estimări ale istoricului Ion Bulei au fost împușcați 1786 de țărani⁹, această „pacificare” oferă imaginea unui eveniment sângeros, unic în epoca modernă europeană. Regele Carol I a încuviințat represiunea, în calitatea sa de „cap al forțelor armate”, într-un moment conjunctural. Indiferent de numărul de victime, răul social din 1907 rămâne în istorie și în conștiința națională, de neiertat¹.

În perspectiva modernizării României se înscriu și alte domenii importante din evoluția societății românești care își găsesc începuturile reformatoare pe timpul domnitorului Al. I. Cuza și continuate de îndelungata perioadă când Carol I s-a aflat la conducerea țării. Astfel, instituțiile administrative și ale justiției, sistemul constituțional parlamentar, reforma electorală ș.a. care, odată întemeiate, aveau să dureze de-a lungul timpului, aducându-se unele îmbunătățiri punctuale sau modificări impuse de cerințele vremii în care a condus Carol I. Se ignoră premeditat că legislația modernă a României a pornit de la domnitorul Unirii Principatelor, iar regimul politic instalat după detronarea lui Al. I. Cuza a modificat titulatura codului civil, care trimitea la numele domnitorului, în scopul de a-i contesta acestuia meritele în domeniul organizării judecătorești, cât și în alte instituții care purtau pecetea guvernării lui Al. I. Cuza¹.

Cât privește *instituția armatei*, și aici a existat o continuitate în reformarea și modernizarea ei, începută pe timpul domnitorului Al. I. Cuza și perfectată de Carol I. O dovadă semnificativă ne-o oferă contribuția generalului Ioan Emanoil Florescu, socotit ca „părintele” armatei moderne a României, originar din Râmnicu Vâlcea, care a slujit în mod exemplar, cu aceeași măsură de profesionalism și loialitate pe cei doi „monarhi”, aducându-și originalele sale inițiative legislative la dotarea, modernizarea și prestigiul armatei române pe plan european.

Al. I. Cuza a avut viziunea clară și de perspectivă fiind în ton și în ritmul înnoirilor vremii. El a trimis sute de tineri de performanță pentru studii, cu burse, în afara granițelor, în Italia, Germania, Franța, chiar în America de Nord. În anii 1859-1866 a trimis peste 107 ofițeri să facă studii militare, inclusiv în America de Nord în timpul războiului civil din 1865, iar 7 ofițeri români au luat parte la luptele nordiştilor din

războiul de secesiune, pe pământ american, între nordişti și sudişti.

La rândul său, Carol I, a modernizat armata imprimându-i o disciplină prusacă („armata mea” cum o numea el în corespondența personală), dar aceasta nu a corespuns pe deplin cerințelor ceasului suprem care avea să survină, peste decenii, odată cu izbucnirea Primului Război Mondial. Carol I considera alianța cu patria-mumă, Germania, o pavăză atât de sigură pentru România încât nu se putea pune problema unei organizări stringente a unei armate deosebit de puternice, în orice caz mai puternică decât așa cum va arăta ea în 1914.

Ni se pare edificatoare, sub raportul *personalității fiecăruia*, pentru a creiona locul, foarte important, pe care și unul și celălalt îl ocupă în procesul modernizării României, al istoriei românilor, în general. Semnificativă, în acest sens, ni se pare caracterizarea lui Al. I. Cuza pe care Nicolae Iorga o face atunci când el trimite la „omul nou” care s-a născut a doua zi după ce el a fost ales Domn. Un om responsabil, curajos și hotărât, până la sacrificiul propriei ființe, hotărât să-și îndeplinească menirea, rosturile destinate lui ca șef al statului. Personalitatea involburată a domnitorului i-a surprins pe oamenii politici, pe cei care îl aleseră, și îl socoteau „unul de-al lor”, dar ambițiosul și mândrul domnitor, astfel văzut de liderii politici contemporani, rămânea în același timp de o mare simplitate în raport cu cei de jos, intereselor cărora, în conștiința sa se simțea destinat. Cuza-Vodă nu era un om solemn, pompos, formalist. Pe cât era de popular și simplu, îl caracterizează mai departe N. Iorga, pe atât Cuza era un om deosebit, rămânând „cel dintâi din poporul său”, prin curaj și spirit de sacrificiu. „Ceva îl ridică mai presus de ceilalți: aceea că nimeni nu-și făcea datoria mai viteaz, mai disprețuitor de orice meschină prudentă, înfruntător al celor mai strașnice primejdii, decât el. [...] Cel dintâi fior de mândrie, l-a avut generația de atunci când s-au auzit cuvintele mândre cu care vorbeau turcilor, cabinetelor europene, proclamând România modernă”. În același ton și A. D. Xenopol afirma că Al. I. Cuza era „foarte mândru și nu pleca capul în fața nimănui”¹.

În comparație cu modestia și spiritul popular ale domnitorului Al. I. Cuza, caracterul și personalitatea lui Carol I se prezintă la polul opus, deoarece, sobrietatea, rigiditatea, spiritul distant al regelui au surprins de la început pe contemporani. De altfel, aceste trăsături au fost binefăcătoare într-o societate copleșită de-a lungul timpului, la nivelul elitelor, de relații coruptibile.

O analiză atentă a perioadei 1866-1914 evidențiază că regele Carol I și-a pus amprenta asupra evoluției României, dar și asupra clasei politice, reușind să impună o anumită rigoare și disciplină. Puși în paralel, cei șapte ani de domnie ai lui Cuza sunt mai productivi și întrec, dacă se ia în considerare amploare și mai ales ritmul problemelor abordate și soluționate, cei patruzeci și opt de ani ai domniei lui Carol¹.

Dar, cei 48 de ani de domnie ai lui Carol I au marcat o etapă de mari progrese pentru România în plan demografic, economic, social, administrativ, politic și cultural. Prin reformele înfăptuite, România intrase într-o evoluție marcată de o sensibilă dezvoltare economică; dintr-o țară aproape fără industrie ajunsese să dispună de cele mai mari și performante rafinării din Europa; dintr-o țară fără monedă națională, România avea, după 1900, una dintre cele mai puternice valute de pe continent. Cât privește sistemul de guvernare stabilit prin Constituția din 1866 și-a dovedit utilitatea, iar monarhia constituțională devenise o realitate, intrată în conștiința publică¹. Testamentul Regelui Carol I, din 1899, spune extrem de multe despre un monarh care și-a făcut un crez din deviza „Tot pentru Țară. Nimic pentru mine”¹.

Carol este prezentat de istorici de prestigiu ca un monarh cu tendințe autoritare, dar tolerant, inclusiv față de criticii săi: „el nu s-a tulburat niciodată de atacurile, suspiciunile și calomniile cu care a fost copleșit în țară”. Totodată, suveranul păstra permanent o distanță controlată între el și ceilalți, avea o anume rigiditate și sobrietate în comportamentul său, el inspira respect, dar niciodată dragoste umană, atât de necesară, totuși, unui autentic conducător. Rigiditatea dusă la extrem, spiritul de ordine, ce părea unora a fi disciplină militară, se manifesta zi de zi ca și în momentele solemne¹.

Cât privește *viața de familie a celor doi conducători de stat*, unii critici ai domnitorului Al. I. Cuza și-au îndreptat cu prioritate săgețile asupra moralității acestuia. Spre deosebire de Cuza, Carol I oferea, ca șef de stat, un model de viață de familie care putea iradia în mod benefic în jur. Al. I. Cuza fu-

sese pasionat, cum se știe, de relația sa extraconjugală cu Maria Obrenovici. Această relație însă nu avea să depărteze dragostea și fidelitatea Doamnei Elena Cuza, sentimente pe care aceasta avea să le păstreze, pentru soțul ei, până la sfârșitul îndelungatei sale vieți. Reflectând asupra consecințelor acestui aspect, în ce măsură abaterile morale ale domnitorului Unirii au afectat sau nu calitățile și meritele lui ca om politic, precum și realizările lui ca șef al statului, Nicolae Iorga ne oferă, poate, explicația cea mai plauzibilă. El condamnă ipocrizia și exagerările celor care, în pornirea lor, judecau rolul domnitorului numai prin prisma abaterilor sale morale, din viața de familie. Marele istoric și critic al moravurilor vremii, aprecia că domnitorul trebuie judecat cu prioritate pentru actele sale ca șef de stat, iar nu pentru viața personală. În acest sens el afirmă că „un suveran nu se ia pentru el, ci se ia pentru țară: raportul lui față de dânsa e singurul raport care contează [...]”. Ar fi de observat că aprecierea savantului istoric, în esența ei, era de bun simț și o dovedeau în epocă o serie de cazuri ale unor șefi de stat, cu un comportament exemplar în viața de familie, dar fără merite sau chiar odioși în planul realizărilor politice. Evident că, domnitorul Al. I. Cuza a plătit foarte mult în posteritate pentru aceste abateri morale, exacerbate de critica săi, dar, învinuirile aduse aveau în spate și vizau adversitatea față de reformele patronate de domnitor care le-au afectat direct interesele economice și politice¹. Chiar în prezent există tentația la unii critici să insiste asupra a ceea ce s-ar putea sublinia în sens negativ, iar aspectele luminoase ale contribuției sale la modernizarea României să fie ori date uitării sau ignorate cu bună știință.

Sfârșitul domniilor celor doi conducători ai României moderne ne oferă un subiect de meditație pentru a creiona mai bine personalitatea lor.

Înlăturarea lui Cuza s-a făcut pe fondul unor grave dificultăți interne la care opoziția și-a intensificat activitatea de subminare a autorității acestuia, iar în final, se înscrie și impunerea abdicării sale printr-un act de forță, al „monstruoasei coaliții”, gest pe care N. Iorga îl consideră drept „crimă” deoarece putea fi evitat din moment ce însuși domnitorul, în decembrie 1865, se declarase favorabil unui domnitor de origine străină impus de marile puteri europene. Reacția domnitorului Cuza față de gestul condamnabil al complotiștilor, precum și exilul lui în străinătate în ultimii ani de viață, puneau în lumină remarcabilele trăsături de caracter: el a primit cu demnitate abdicarea, voind a evita dezvoltarea unui conflict intern legat de această „revoluție”, cum au numit conspiratorii înlăturarea sa. Patriotismul și spiritul său de sacrificiu s-a demonstrat ulterior, la începutul domniei principelui Carol I, când a refuzat orice prilej de a reveni în țară cu ajutor străin. La 15 mai 1873, cel dintâi domnitor al României, domnul Unirii și al reformelor, a încetat din viață, la Heidelberg, Germania, fără a fi revenit în patrie. Trupul său avea să fie îngropat la Ruginoasa, în mai 1873.

La înmormântarea sa, Mihail Kogălniceanu a rostit cuvinte memorabile: „Nu greșilele l-au răsturnat ci faptele lui cele mari”, cuvinte care își păstrează până astăzi puterea de mesaj¹.

Lipsurile înregistrate, mai ales în ultima parte a domniei lui Cuza, nu pot pune în umbră marile realizări ale celor 7 ani scurși de la dubla sa alegere și nici motiva brutală înlăturare. De altfel, în timpul domniei sale, au fost create într-un ritm intens, instituții statale moderne înregistrând marcante progrese, iar România a intrat pe scena statelor europene, nu numai ca un stat național, ci ca stat modern.

În ceea ce privește sfârșitul domniei lui Carol I, aceasta se desfășoară pe fundalul unei tragice despărțiri spirituale de națiunea română. Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial, regele Carol I a dorit ca armata română să lupte de partea Germaniei și Austro-Ungariei, insistând în acest sens asupra tratatului de alianță din 1883. Liberalii, în acel moment cea mai puternică forță politică din regat, au impus neutralitatea, iar această neutralitate a României a început să-l macine pe bătrânul Carol I, care nu a uitat nicio secundă, în cei 48 de ani de domnie, că este un Hohenzollern. În lupta sa cu propria conștiință, încredințat de victoria germană, lovit în simțăminte sale, regele se stinge în somn, de „inimă rea”, în Castelul Peleş, la 27 septembrie/10 octombrie 1914 și este înmormântat, câteva zile mai târziu, la Curtea de Argeș, petrecut cu solemnitate de o mare masă de oameni. Astfel se sfârșise o epocă.

PUNCTUL... VEACULUI

Mihai SPORIȘ

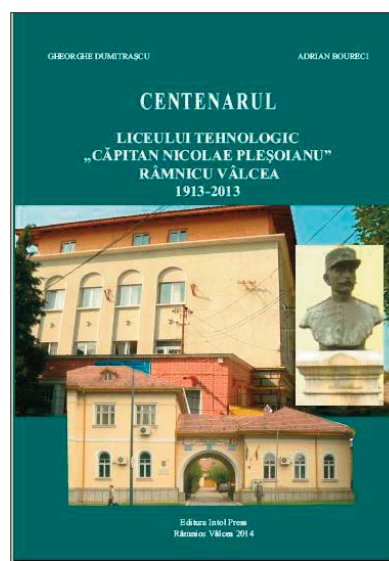
Putem reduce durata și restrânge aria manifestării unui proces la un eveniment? Atunci când înțelegem unitatea de timp, de loc, de consens al intenției și dorință de decantare etc., credem că... da! Avem această posibilitate. Lansarea cărții „Centenarul Liceului Tehnologic Căpitan Nicolae Pleșoianu Râmnicu Vâlcea (1913-2013)” în 29 aprilie 2015, la Biblioteca Județeană *Antim Ivireanul*, într-o sală de conferință, deși mare, devenită neîncăpătoare, într-o concluzare a mai multor organizatori confirmă faptul. Punctul, ca o comprimare maximă, să adevărească unitatea, a restrâns un veac la 90 de minute de cuvinte. Vorbitorii au interpretat o... partitură a timpului, bine acordată, într-o carte cu filele-ani, paragrafe-zile, cuvintele-clipe devenite între coperte... punctul de sprijin. În acesta veacul (înregistrat - precum într-o cutie neagră este redată ființarea ca un proces neîntrerupt al instituției, întemeiate în 1913!) - ca o dare de seamă a timpului ireversibil, vădea mersul instituției centenare prin văzduhul cu multe alte pasări zburătoare. Aici inspirația istoricului, contaminat de fenomenul haretian, Gheorghe Dumitrașcu, prin vocație profesională emul al lui Cronos, este sinteza... din vecinătatea concluziei, privind rostul școlii în evoluția-i seculară, atestabilă în date de arhivă. În afară de determinismul adevărului relativ, cu oscilația dialecticii, după vânturile lui Eol în pânzele ultimului învingător, în legitatea logicii lui Aristotel, cartea are în bogăția de nume și adevărul acelor eroi, care slujind uneori cauze opuse sunt totuși împreună într-un pomelnic, ca un imens imn de slăvire. Numele vin de dincolo de timp și răzlesc timpul adevărind, metafizic, adevărul peren. Recuperarea miilor de nume ale oamenilor, să vorbească despre timpul lor concret, într-o operă care le supraviețuiește, este o faptă epopeică, amintind de un Homer, de Vyasa, de rânduiala pomelnicelor creștine, de sinaxare, de pisaniile marilor ctitorii, de inscripțiile monumentelor ce străbat milenii și despre acelea reținute, în general, de memoria materialului impregnate de vibrații, ca altfel de dughuri nepieritoare. Cartea lansată, consecință a celebrării, în 2013, a veacului unei școli - făcută, *dar din dar*, să slujească verbul... *a face*, breslelor hărăzite de nevoile de mai bine vieții în societate - are și această componentă a imnului de slujire omenescului. Strigarea numelor, dincolo de timpul procesului devine ieșire din durată și prin ritualul întreținut (chiar recitarea unei cărți anume dintr-o bibliotecă poate deveni ritual!) viață fără de sfârșit. Imnul, pentru că pomenirea din dragoste este o slăvire a omenescului duhului întregului, coborât în omul-persoană, concret și irepetabil în unicitatea sa (precum un nume și mai nou... cod numeric personal, să dea unicitatea spațio-temporală!) se invocă la solemnități publice, cu semnificare anume în calendarele consacrate. Cartea cu numele consemnate, unele amintite la momentul invocat al lansării, datorează această componentă lui Adrian Boureci, directorul responsabil, tenace, și celor din colectivitatea truditore a instituției, intrată în alt veac de trudă și provocări în menținerea vie a misiunii, nutrită cândva de darul lui Nicolae Pleșoianu și dată de conștiința exemplară a puterii publice a Râmnicului, prin 1911.

Evenimentul, cu locul și timpul hărăzit, cu scopul definit, organizat într-un spațiu public (biblioteca județeană), a avut ca organizatori, de menționat, nu conform programului ci vizibilității (scoasă dintr-un soi de alipire la... plăcinte!) Liceul tehnologic, (sărbătoritul!) și Asociația „Seniorii”. Figuranții ceilalți, chiar dacă prin reprezentare multiplă ar putea fi menționați aici, nu o facem pentru a identifica în realitatea lui un adevăr prea des... cocoloșit și preluat în media locală să inducă altă realitate. Nu! Inspectoratul Școlar, prezent acolo prin reprezentant, nu a onorat, conform cu programul, evenimentul. Prezența, la suprapunere a *Forumului* și a *Seniorilor*, prin conducerea, aceeași la cele două ONG-uri, o considerăm inadecvată! Aici remarcăm prestația dascălilor, continuatori în

societatea civilă prin... *Seniori* și nu prin ... puținii forumiști, alipibili la manifestări să fie văzuți în loc să dea ei vizibilitate *atitudinilor*, de tip Forum. Cei invocați în program ca forumiști, dar și în alte formule de asociere ale societății civile sunt cu toții... *seniori*. Este bine să nu se confunde calitatea de membru al unei asociații, cu efortul organizatoric al persoanei juridice*. Evenimentul, moderat de prof. Gheorghe Pantelimon, salutat de gazdă: Remus Grigorescu, deschis de prof. Alexandru Popescu Mihăești, onorat de prefectul județului Dumitru Cornoiu și subprefectul Aurora Gherghina, conducătoarea Arhivelor Statului - Vâlcea, Doina Glăvan și mulțimea profesorilor prezenți, între care autorii și colaboratorii la cartea lansată, Adrian Boureci, Gheorghe Dumitrașcu, Cristiana Nicoleta Bitică, Vlad Stan, Nicolae Dinescu, Dumitrașcu..., au respirat în spiritul temei provocatoare, problema școlii românești, la un moment al unei nebuloase privind, încotro școala românească acum? O sală, cum remarcam la început, arhiplină și foarte receptivă la mesajele lansate și subliniate, ca niște concluzii provocatoare, a rezonat afectiv ca un omagiu meritat unei trude împlinite în mii de destine.

Întrebării: *ce este de făcut?*, pusă cu nădejdea că ceea ce s-a însămânțat în anumite zodii prielnice ar putea avea viitor, i s-au dat răspunsuri, i s-au exprimat îndoieli. *Scepticism*, în nota unei amprente psihologice a poporului roman - cum îmi remarca Nicu Cornoiu, el fiind un reputat psiholog, înaintea vremelnicei îndeletniciri publice!; *optimism*, imprimat de o falsă gândire pozitivă - a celor ce cred, orbește, că altceiva, din afară, investitori filantropi vor veni, mesianic, să ne rezolve ale noastre, noi stând paralizați în așteptarea parei mălăiește!; *realismul* celui ce simte pierderea respectului pentru... munca, singura purtătoare de bunăstare, cu observarea fenomenului în globalitatea lui, cu întreaga lume în declin, inclusiv Europa, de prin 1990. În viziunea sa, prea multa problematizare, vezi supradezbaterea haretiană, lasă prea mult câmp contemplației, paraginii, în locul muncii, devenită un lux și o... corvoadă indezirabilă; *dogmatism-habotnic*, ca un fariseism indus prin cele sfinte, de taină în locurile cu banalizare maximă, uitând că cele ale cezarului, laice prin excelență, se exprimă în locurile profane cu ritualuri profane, iar cele ale trăirii autentice, au loc, în locuri consacrate, cu asistență duhovnicească riguroasă, canonică, să nu proliferăm ereziile și rătăcirile; *remarcabil*..., „acționarul majoritar” lucid, introspectiv, plin de speranță s-a arătat Vlad Stan, 35 de ani director al școlii sărbătorite, încă departe de 100... persiflată cândva de ÎPS Gherasim, aflat pe pragul înalt al veacului... (mărturie a directorului bibliotecii în cuvântul său de întâmpinare!); *recuperator*, dincolo de domeniul tău, marcat stric, când nu privești în grădina de alături și se pare la tine e cel mai... frumos. A trebuit să devină... *general*, peste toate grădinile să poată fi observate, dincolo de prejudecăți, personalitățile remarcabile, valoarea umană deosebită, a celor pe care castele ierarhice îi plasau la periferiile propriilor orizonturi strănte. Trebuie să ne cunoaștem bine unii pe alții, să pregătim dumnezeiește generația care ne înlocuiește, să ne cunoaștem rostul în societate și mai ales să-i știm acesteia nevoile și să mergem în sensul biruinței, prin implicare în cele ce trebuie rezolvate, repede și durabil... Mântuirea stă în mâinile noastre multe și în mințile noastre gata să găsească de lucru brațelor... Asta credem că ar fi de făcut și rolul școlii este demult... descifrat.

Am remarcat acolo un spirit al locului care ne onorează orașul. Cândva Râmnicu Vâlcea a primit toată averea, prin testament, a căpitanului Nicolae Pleșoianu. În 1911, Consiliul Județean, prefectul Gheorghe Sabin, au hotărât, în respectul

testatarului, să construiască... școala de meserii. În 1913 școala își începea cursurile, la unu octombrie și în semn de recunoștință orașul îi pune a bust din bronz Căpitanului Nicolae Pleșoianu. Azi, după o sută de ani școala este vie și, ocazional, la bustul patronului, cu numele sfințit demult, florile recunoștinței sunt proaspete. Remarcăm acest fapt, consonant cu cinstirea lui Spiru Haret în Râmnic, în anul centenarului său, instituit în 2012 ca eveniment național, căruia vâlcenii i-au dedicat un bust de bronz, o agendă densă de evenimente evocatoare, în timp ce alții îi demolau, prin... capitala țării slujite, casa, monument istoric (v. *Universul ingineresc*, nr.3, 2014). Cartea lansată, editată de Intol Press, Râmnicu Vâlcea, 2014 are pe coperta I, pe lângă imaginea localului

școlii și bustul, cum arată acum, al boierului (cu deplina conotație a ... cuvântului, nobil în esență!) Nicolae Pleșoianu. Editorul, Simion-Petre Cichirdan, inginer, artist plastic reia imaginea lui Nicolae Pleșoianu și în interiorul lucrării, regăsindu-l prezent și la lucrările unui simpozion prin replica în gips a bustului (p.192).

Invocând spiritul haretian al cărții, inevitabil prin stilul istoricului Gheorghe Dumitrașcu, declarându-ne și cu altă ocazie pentru o nuanțare a interpretării fenomenului, vom fi făcut o remarcă cu o coloratură specifică, pentru a arăta că soluțiile de îndreptare sunt întotdeauna în mâna celor cu voința și puterea politică și că prilejul de-a impune ceea ce este imperativ, rar depinde de forța personalităților (ci de decizia celor îndrăgiiți) percepute ca atare și urmate de masa gragară (vezi parlamentele românești, postdecembriste și poziționarea personalităților recunoscute ale vremii de azi!). Haretismul ca un fenomen social complex, oricât de mare ar fi fost personalitatea românului universal - primul doctor în matematică/astronomie la Sobona, cu numele dat unui crater pe... Lună! - fără susținerea unui program politic coerent (el vorbește în „Pagini de Istorie”, București, 1906, Inst.de Arte Grafice Carol Gobl... despre o preocupare, începând din 1864/ v. cit. mai jos!) *nu se poate impune ca soluție practică!* Iată ce spune Haret, în contextual luptei politice cu ... conservatorii prin 1906 (latura corect sesizată de Ilie Gorjan în art. „Haretismul văzut de Gheorghe Dumitrașcu” din *Cultura Vâlceană*, feb.2015): „Ar fi o naivitate când alții fac armă politică din orice, eu să nu le plătesc cu aceeași monedă. Și pe urmă, am socotit că sunt dator să pun lucrurile la locul lor, arătând partea absolut preponderentă pe care a avut-o partidul liberal, în tot ce s-a făcut pentru școală în genere și pentru corpul didactic în particular. Aceasta era pentru mine o datorie de recunoștință pentru partidul care nu vede în chestia școlară numai un mijloc de triotage politice, care de patru decenii urmărește cu atâta patriotism ridicarea poporului prin cultură, și care m-a sprijinit cu atâta încredere și energie într-o operă peste măsură de grea...” Se poate vorbi despre haretism, în afara programului liberal vreodată? Nu cumva infantilismul politicianist de azi, pentru care ceea ce nu are culoarea, mirosul, gustul, pipăitul, și vorba lingușită celor ale sale: este interzis!, este otrăvitor!, este dăunător!, trebuie dat afară!, trebuie imediat schimbat!... etc. Nu cumva degringolada unei politici imature a produs atâtea ministrii ai învățământului, atâtea strategii, atâtea viziuni reformatoare, perturbând până la bază un system stabil, deși ideologizat, cu performanțe incontestabile și un blazon atestat în lumea largă? Haretismul, ca emanație liberală nu putea să fie recunoscut în discursul canonic, altfel decât ca o ... abatere de la o linie fixată. Este ceva caduc în limbajul politic-partizan, al zilelor de azi. Liberalii de azi nu respiră centripet, adică prin noi înșine, punând chiar averile noastre cheazășie ci, în spiritul vremii, centrifug pentru interesul public și prea personal, ca toți ceilalți, inclusiv pentru sine... dinspre cele publice. În sensul său practic, de plan de acțiune, modelul haretian, se cere actualizat, pus în acord cu mersul lumii. Programul de acțiune emanat de doctrina liberală, de acum peste un veac și ceva decenii, se baza pe o profundă analiză fenomenologică, impre-

gnată de-o realitate socială concretă care își cerea emanciparea urgentă. Între timp multe s-au schimbat și noi experiențe s-au adăugat. Suntem de acord că legitatea fenomenului, principiul este valabil peren, dar câmpul de manifestare, fiind esențialmente schimbat cere un alt angajament politic, alte resurse, alt plan de acțiune. Analist al fenomenului social *care a fost* haretismul, Virgiliu Constantinescu-Galiceni, subliniază cheia succesului citându-l pe Haret: „Problematika, cea mai mare, fundamentală, care trebuie să domine întreaga istorie a dezvoltării noastre ca stat modern este aceea de-a face ca toate forțele națiunii să lucreze cu valoarea lor maximă pentru binele și întărirea ei...” Munca! Da! Domnule Cichirdan! Cu românii acasă. Nu sclavi moderni, prost plătiți pe coclaurii lumii; cu aurul cenușiu, lucrând acasă, nu ademenit... luat gratis, pentru că țara, lăsată în zodia imbecilă este în mâna unor vătafi care n-au mamă-țară, n-au Dumnezeu-tată, se au doar pe ei, și pofta lor imbecilă! Cât despre libera noastră circulație, să nu murim de foame acasă, vorbele profetice ale lui Haret ne arată starea... constatată cu amărăciune la lansarea unei cărți-document: „... trebuie să ne între bine în minte că, la vreme de nevoie, nu vom avea a conta decât pe noi înșine și pe propriile noastre forțe. Politica internațională nu este o chestie de sentiment, iar mai ales pe noi, propria noastră istorie ne-a învățat ce preț trebuie să punem pe dragostea și dreptatea altora, când noi înșine nu suntem în stare să ne impunem respectului lor”. Am invocat această gândire valabilă, arătând că sunt soluții, iar clasificările arbitrare ale sistemelor de dezvoltare ale umanității gen socialism, capitalism pleacă de la abstractizări doctrinare, propagandistice și la o cărmuire corectă nici măcar nu se observă. Tata a crescut oile pe munții noștri ca și străbunicii, daci în mod sigur, de mii de ani fără să bage de seamă ce-i cu clasificările. Chinezii de azi, cu cele două sisteme înjugate domină economic planeta! Nu convergența, ori transformarea, transferarea dintr-o parte în alta este problema... Ci chiar sensul vieții împroriat în omul-copil și educația împlinirii acestuia, prin toate formele de cultură. Locul împlinirii acestui dar mareț, care este viața noastră depinde de familie, școală, societatea imediată, bine așezată. Sunt factori hotărâtori, de la primii pași, apoi așezarea generațiilor intră într-un firesc al lor, al legii generale, din care mai erupt vârfuri să facă și altceva... uneori să schimbe paradigme, descoperind noi legități, ori chiar elaborând noi legi omenești.

Vorbeam acolo, aducând concluzia Congresului al XXIX-lea al AGIR (Asociația Generală a Inginerilor din România) emisă în 2014, care constata destructurarea abruptă a ramurii industriale a economiei românești, despre reindustrializarea țării, ca despre un imperativ al momentului ce trebuie luat imediat în atenție de clasa politică românească în programele politice și apoi în strategiile de guvernare ale puterii executive. Aici întrezăream o șansă și o misiune concretă pentru învățământul profesional în care modelul Liceului Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”, cu experiență centenară, ar reprezenta un pod peste o prăpastie de timp, căscată la schimbarea macazurilor lumii. Să-i fie viața viitoare întru la mulți ani, să putem vorbi și pe plaiuri valahe despre milenii de existență ale unor instituții, precum unele universități de-o vârstă cu istoria. Să avem nădejdea că roata istoriei își va potrivi obezile, peste plaiurile noastre pe unde, spun cronicile, nu erau decât oameni liberi și fericiți în devălmășia lor obștească, într-o respectată lege a pământului.

*Am fost criticat, de câțiva, prea-forumiști, într-o reuniune pregătită special, cu mânie... proletară, când într-un raport public, pentru Consiliul Județean, mi-am permis să vorbesc ca membru, în numele Forumului, fără mandat, fiind chiar în consiliul de conducere! Purtătorii de vorbe erau cei ce mă judecau... și ei fără mandat și apoi mă mai făceau și mincinos, public, în ciuda argumentelor, tocmai prezentate apriori! Așa că... dacă este regulă, să fie pentru toți!

LICEUL TEHNOLOGIC DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ, IZVOARELE, JUDEȚUL OLT!

La Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară, Izvoarele, Jud.Olt, Comisia A.R.A.C.I.P.a făcut "Evaluarea externă în vederea acreditării nivelului 4 de Liceu, pentru Specializarea Tehnician în Industria Alimentară." Toate cadrele

didactice, elevii și părinții, Directorul Liceului, prof.Eugenia-Ionela Mateșică, dar și Primăria (parte a acestui Proiect), prin Primarul Florian Constantin, merită din plin felicitări și urarea de a continua și depăși cele realizate! (Paulian BUICESCU)

CONVORBIRI LA TV VÂLCEA UNU

20 aprilie 2015

M-am grăbit să ajung la emisiunea TV, să urc scările alea enorme, aproape să-mi dau sufletul; reporterul mă aștepta, deci, am intrat imediat în emisiune; eram invitatul principal, singur, trebuia să improvizez, neexistând nici o discuție în prealabil. Eram obișnuit, deși, nu prea mă simțeam în apele mele, odată din cauza oboselii provenite de marea grabă, a doua oară, culmea culmilor, pe lângă lipsa de lift fiind o criză-lipsă totală de apă. Poate și greva femeii de servicii, care, nu pleca acasă ca să nu-și piardă postul!...stătea fără salariu la serviciu! și ...nu avea apă, desigur de la chiuvetă, de băut... Geaba lege în Țara Românească de a asigura apă minerală în condiții vitrege...

Așadar fără lift și fără apă la o emisiune la Vâlcea 1...care a și început!

Era să leșin, gura mi-era uscată și făceam semne disperate să mi se aducă un pahar cu apă. Am avut senzația, la un moment dat, că am să mor. De aceea, la sfârșit, nu am cerut caseta fiindcă nu am vrut să mă văd, să fac un atac de cord!...vocea mi-a șuierat tot timpul. Era uscată, buzele la fel.

- Ca să avem un viitor cât de cât stabil-mai bun trebuie să observăm-analizăm cum trăim, cum ne mișcăm, să judecăm bine prezentul, și, mai ales... corect! Nu trebuie să ne fie frică de adevăr, căci mai târziu vom regreta fără a avea ce face!... Oricum cei care ne amenință pentru acest adevăr va fi „vai și amar de pielea lor” fiindcă în lipsa de ocupație a populației civile aceasta va înființa tribunalele de răscolirea...trecutului-savoarea prostiei momentului-prezentului!

- Nu este posibil să ai două-trei teatre și o filarmonică, și alte ONG-uri de profil, și nici un ziar, o revistă, în care să se oglindească critic spectacolele, în care să existe opinia străzii, opinia sălii, a specialiștilor...și care să existe printr-un procent din banul public și nu altfel, nu din cel al politicianului! Desigur și aceste spectacole au un rost, atunci când ele sunt cerute de viața plină de speranță, de odihna activă atât de necesară muncii zilnice de opt ore, și peste, deșus de spectator...Dacă nu ai după ce să te odihnești, după ce să te refaci activ, geaba spectacol, geaba artă, geaba spirit artistic. Săracului, robului, „liberului” din canal, din cartier, nici măcar rugăciunea nu-i priește, deși zice-se că văduva întreține punga popii! Iar boga-tului, depinde de cum i-e banul; dacă-i agonisit cinstit are și timp de spectacol, dacă nu, dă bir cu fugiții căci arta nu glumește cu astfel de specimene! Vorba aceea „dacă are apă, are și vin la masă, dacă nu are apă, bea apă” ghici ce?...Morarul dragă ascultătorule-cititorule. El, dacă are apă la moară are și vin pe masă căci are bani...dacă nu, o să bea tot apă!

Nu este posibil să existe teatre și filarmonici doar pe banii statului și ele să nu întrețină o presă culturală, în jur...Și nu cum zic îndeobște „managerii” acestor instituții (mai puțin filarmonica-căci muzica a fost întotdeauna mai „deșteaptă”- interpretii și compozitorii la fel, pentru că în arta lor, foarte aproape de artele matematice, copiii fiind motivați la o astfel de cultură, au acces!), că „nu ne trebuie astfel de ziare, în curând vom face noi ziare și reviste cu specialiști pregătiți, cu specialiști! (sic!) și nu cu unii care nu se pricep să...judece!”! nu au atestat?!... Ce simetrie, ce prostie, exact ca în artele plastice, unde numai criticii cu patalama imorali ca în legea monumentului de for public-au voie să-și spună părerea. Critici și artiști cu studii făcute la seral la apusul vieții! ...În orice sistem, de orice tip ar fi el, există cel puțin două părți! Astfel, cel al sănătății are două părți la fel de importante: medical-cu tot ce presupune el mai calificat, dar și subsistemul pacienților fără de care primul nu poate exista...Cine trebuie să fie critic, medicul sau pacientul? Haida de, c-am nimerit-o! Așa și cu arta plastică, cu toate artele...păi poate artistul să fie arbitru sau evaluator între artiști? sau poate fi judecătorul propriei valori? Chiar nu am învățat nimic de la economia de piață? că piața o stabilește beneficiarul!?! sau arta nu este în economia de piață!...

Pe scurt și acolo unde ne doare instituția de cultură întreține presa culturală!...i-am spus reporterului interlocutor. De aceea, domnule, iubesc ziarul, revista, pagina de observație culturală mai mult decât cartea, chiar cea scrisă de mine!...mă întrebese, ce iubesc mai mult? cartea sau ziarul?

- Începând cu 2003 nu am mai răbdat; debutasem în 1990 când am scris „Impas OPM”, primul meu articol. Am scris, atunci, la „Experiment”, „7 Zile”, „Alternativa” Am scris cu speranță, crezând că pot schimba lucrurile care în 1990 o luaseră razna...dar și despre cele care o luaseră razna încă din 1980! După 1990, însă, răul se pusese deasupra binelui! Am observat că nu se iubește adevărul, la nici un nivel; și am început să scriu, să spun lucrurilor pe nume, să caut adevărul, la început despre cele economice, mai apoi, în special pe cele relevante pe scenele culturale, cu adevărat culturale sau cele din cărțile și cenaclurile citite și frecventate de mine...

- Nu este de vină primarul sau viceprimarul că noi nu am primit fondurile necesare, minime, din 2013 încoace... De vină sunt cei care definesc cultura, o conduc, și nu se dau jos din scaune să-și ia șefii sub care stau sau pe care i-au numit, de gulere, și să măture cu ei orașul; care până mai ieri avea lângă Filarmonică, un poster cât strada, prin care îi asigura pe cei care tranzitau Râmnicul că instituția primarului nu adminte corupția!...ăsta da brand! de Vâlcea! Păi ce vină să aibă primarul și viceprimarul, purtătorul de cuvânt, când acum, mai nou, de două-trei luni! există un nou regulament, insolit, care nu definește cultura (nici sportul și nici religia-în locul plimbărelei-care instaurează-certifică ADUNAREA de preamărire prin restaurante și acordare de diplome fără valoare și panegirice scrise-literare...) care nu ține cont de Legea 186 din 2003!...națională! Ce vină au că ziarurile mele tipice pentru cultura scrisă, având și recomandarea Bibliotecii Naționale, expresă pentru toate cele patru, au fost aprobate chiar de Consiliul Local încă din 2008, au fost sprijinite financiar până în 2013, în fapt, sprijinind cele două locuri de muncă (tipar și tehoredactare) într-un procent de 10-20 la sută...Au greșit foștii primari și foștele Consilii Locale, adică tot cam ăstea din ultimii trei ani? de acum? Desigur cei care conduc n-au nici o vină... Au spus clar, cu martori, că cei care au luat bani „înainte” (adică în celelate răzbuțuri) nu vor mai lua acum, transformând totul în presiune-răzbuț (?) politică! Toată lumea știe că imediat după arestarea lui Emilian Frâncu pe holurile Primăriei se vocifera că cei sprijiniți de fostul primar nu vor mai primi bani! că foștii primari le-au lăsat datorii insurmontabile! Da, chiar așa, ca și cum banii nu veneau de la cetățeni ci din buzunarele noilor edili! și nu dați după lege...Ce oameni, domnule, ce specialiști! Să ceri plafonarea la 10-20 procente din necesar și apoi să-i pui pe solicitanți să jure că n-or să valorifice lucrările! Să-i obligi să fie hoți, să mintă, să creadă că sunt subvenționați!? Cum, „dragi tovarăși și prieteni” plătiți voi munca creatorului? ați plătit-o vreodată? De-aia vând ăștia cărțile cu panegirice prin bibliotecă și...(nu mai spunem pe unde) fără preț înscris pe ele? fără legalele înscrisuri ale Bibliotecii Naționale!? Vai de noi!...Auzi “Primăria nu este acționar la firma dumneavoastră”! Da, desigur, o fi pe la firmele proprii sau ale nepoților! ale părinților și nevestelor...

- Cea mai mare dovadă de nesimțire pentru cultura acestui oraș este că de patruzeci de ani persistă acest tăpșan, imaș, din centrul Râmnicului; blestem pentru cei care i-au adus această mare rușine pe cap: demolarea Râmnicului vechi, ștergerea urmelor orașului care cândva era condus de negustori evrei, credincioși catolici, sași!...și alți români de alte naționalități, frați! români sadea. Olteni. Acolo unde au fost scoși dinții din față-în gura unui om-nicicând nu vor fi înlocuiți cu alții la fel decât prin fals și imitație! Nicicând nu se va face ceva pe acest loc gol, care să dăinuie, după ce înadins a fost demolat și batjocorit... Ori acum

toate "găinăresele" își dau părerea că nu trebuie construit nimic acolo, căci este loc de joacă pentru copii! și agrement pentru mămici (ți-aduci aminte Mircea Monu cum mă contraziceau unele intelectuale despre acest imasă la una din Cafenelele tale literare?...ce vremuri, ce vremuri)! Vai, vai: stați fetelor la cratiță sau "catedra" voastră și lăsați-i pe alții să judece arhitectura urbană...citadină! uitați-vă și voi în lume! Păi ce oraș este asta fără un cuib citadin, un centru dens, magazine cu vitrine...ci tot un maidan și hotar comunal? Singurul lucru bun care s-a făcut, aici, a fost ceasul! Restu-i o vârzărie-măgărie...ca și scuarul dintre Tribunal și Judecătoria! Mi-a stat inima în loc, am așteptat să spună cineva ceva, când, la o groapă de câțiva metri, lângă trotuar, peste drum de magazinul Cozia (spre nord) am zărit un tunel din cărămidă, frumos arcurit-colosal-de înălțimea unui om-pornind pe direcția de traversare a bulevardului Regina Maria! acum am observat, când cu această nouă șantier! Păcat că nu prevede acest proiect și ceva deasupra "imașului" care nu poate rămâne așa, scuar! destul cu scuarurile în acest oraș care are atâta apă și pădure! ...poate spre exemplu un lift de sticlă care să urce la Vâlcea 1, post înființat de Emilian Frâncu și cu mine, 1993!...Istorie! De parcuri avem noi nevoie în centrul Râmnicului? acest oraș care e numai parc de la Olt și până la Dealul Capela? zău dacă "ăștia" și "astea" nu sunt buni de legat. Și de ce băncuțe prin oraș? de stat? Păi după ce să stea, să se odihnească, acești cetățeni alogeni care nu știu să facă nimic și care după ce au demolat Râmnicul l-au făcut să crească de la zece mii la o sută de mii? O, la, la Coană Pipa și domnule Coandă (1)! ...Și nici acum nu vreți să luați în calcul demolarea neceasară a ceea ce s-a făcut urât, scuarul dintre Tribunal și Judecătoria!?...ca să fie loc pentru Cântarea României și loc pentru Tribuna Cadrelor de Partid (desigur, nu numai la 23 August)? Să se mai dezmorească circulația spre Olănești și ocolirea centrului? Nu-i așa domnilor edili că dacă acum era scuarul asta demolat și era așa cum a fost cândva, stradă principală, nu mai trebuia să crează nebunia asta de pe strada Carol cu dublu sens de circulație? în șapte metri lățime! Ce spune legea, care este distanța din axul drumului la fereastra blocului? Dar ce vă pasă vouă de ce se întâmplă pe strada noastră!? Cine să vă facă ceva după ce ați dat jos centrul vechi iar voi sunteți la putere ca atunci în anii 70!? după ce ați dat jos și vechea Gară, după ce ați jigărit și anulat Calea Ferată de la Râmnic la Curtea de Argeș?...Au, au, au, demolați odată scuarul cu țâșnitori (le puneți în altă parte) și refaceți centrul vechi, și lăsați să trăiască și să conviețuiască, în liniște și pace, școala asta minunată, fostă Vasile Roaită, Episcopia, cetățeniiăștia cinstiți care locuiesc pe frumoasa stradă cu numele Carol, că tot voi ați făcut-o...Duceți-vă înapoi cu parcare și două sensuri pe fosta stradă Lenin între "Mila Doamnei" și Centru! căci doar atunci era interzis să parcam pe lângă sediul Partidului și consiliile Locale, cum s-or mai fi numit cândva!...Nu uitați, un fapt revoluționar pe care vi l-am propus acum vreo zece ani (dar ați uitat, nu citiți presa decât pe titluri! și poze!), mutați Tribunalul în locul Bibliotecii Județene și redați vâlcenilor Palatul Culturii că acuși, acuși, veți constata că ideea nu este demodată... Ce frumos ar fi să nu mai fie scuar, acolo, și nici Casă Armată! Să se vadă prin sticlă hotărârile luate în noul Tribunal! sau măcar demolați și faceți un tunel de trecere, de primenire, între Judecătoria și Tribunal. Oricum, centrul, nu se va mai bloca niciodată! Așa ca și cum ar exista o centură în jurul centrului... T. Vladimirescu-Carol-Râul Olănești, Ana Ipătescu, iarăși T Vladimirescu... Așa a fost dintotdeauna de când s-a făcut oraș, Râmnicul!

- Apropo: sensurile giratorii au nevoie de semafoare pentru ca pe înserat când doarme ochiul vigilent al gardianului să poată trece și pietonii liniștiți! vă dăm noi soluția, în plic, pentru semafoare la sensurile giratorii; normal, după cât am fost furați până acum, contra cost!...

- Da, furtul continuă, se iau banii cetățenilor și se dau acolo

unde nu trebuie, încurajându-se incultura, care cloacă prin toate colțurile Râmnicului!... "Adunările" panegirice și literatura așisderea fără recomandările BN finanțate de Consiliul Local!

- Forumul Cultural al Râmnicului este un câștig pentru societatea vâlceană, mai ales că acum există și "Forumul vâlcean"! Ziar lunar l-am vrut noi, de opinie cetățenească asupra județului Vâlcea. Dar încă nu s-a copt buba, și nu se poate...Șefii se schimbă dar funcționarii sunt tot ăia! Forum vâlcean, cu acte în toată regula, pe hârtie de ziar și nu hârtie "ciocan" ca pentru icoane, ca pentru alegerile locale și, care ziar, nu suportă politica; iubește Vâlcea și oamenii ei, cultura adevărată, premiata și lăudată de oamenii importanți ai lumii!

- FCR, spuneam, e OK numai că unii au ieșit la pensie și au găsit acolo loc de afirmare sau cum spunea fosta directoare a Bibliotecii Județene, au găsit mediu propice "afirmării pentru eternitate"! ..."brava" femeie! ce curaj! ce "forumiști"- firimituri lipsiți de personalitate! Aștia de la FCR se visează numai directori generali de reviste și autori de cărți cu hârtie "ciocan", adică se visează ceea ce nu au fost sau nu au avut niciodată în trecutul lor...penibilă infatuare susținută de Primărie! Să vedem cine îi controlează pentru falsul în documente publice...Sau nu sunt publice ziarele, revistele, memoriile la Primărie...

- Am colaborat foarte bine cu edilii șefi de dinainte care au avut o calitate, nu s-au răzburat pe frustrările proprii pe care le-au avut față de acest oraș. Acum situația este publică, în 2014, trebuiau stigmatizați cei dinainte și...colaboratorii lor voluntari! A fost o palmă dată trecutului imediat, precum s-a încercat și la Referendumul ultim, palmă inutilă dată președintelui! Da, s-au palmuit idei pentru că au fost lăudate lucrări precum refacerea canalizării orașului, străzii Calea lui Traian-o cale europeană pentru prima dată nereparată timp de cinci-șase ani-repararea și consolidarea liceelor Lahovari, Mircea cel Bătrân, construcția podurilor peste Râul Olănești, refacerea fațadelor blocurilor de pe str. Matei Basarab (Polonia, la ea acasă, a făcut asta imediat după 1991...), și, atenție existența bunilor platnici pe taxa de cultură, sport și plimbăreală, din care s-au întors banii la cetățeni, cum este normal cu o asemenea taxă. Parcă i-am simțit pe vechii edili alături de orașul nostru, de noi! Să vii mai apoi și să spui: Alo, tovarășu, ți-a dat ăla atât? Vai de tine, de la mine nu mai vezi nimic! Da, așa s-a spus...mă rog, aproximativ! analizați faptele!

- Monumentalistica, asta postmodernă bazată pe faianță și aracet-lipici? Nu, nu sunt de acord și mereu voi arăta cu degetul, căci este dreptul meu! dar nimic din toate acestea nu egalează prostia edililor din capitala Valahiei Mici care l-au pus pe Carol I, precum Don Quijote de la Mancha, însă pe scaun-tron (?) în sensul giratoriu din fața Colegiului Carol, cu spatele la Bălcescu, și de sub șezutul căruia se scurg zemurile albe de aracet cu care s-a lipit gresia!... Mă rog, tot ei l-au întors cu fața și pe Mihai Viteazul, cu tot cu cal...Acum el nu mai tronează în fața Primăriei și trage "vânturi" spre Biserica Madona Dudu, zicem noi, Biserica lui Brâncuși! Vai de noi și de sculptura monumentală, românească!...Aici, la Râmnic, noi am avut noroc cu unul ca doctorul Sabin!...la începutul secolului XX!

NOTA

1. Coana Pipa este un personaj din opera lui Eugen Ionescu personificând mahalaua politică iar Henry Coandă a plecat în anii 70 din Londra pentru a face cadou României procentele sale din Company of British Airways...

2. Rugăm cititorul să scuze devierile, uneori, spre stilul pamflet, dar această publicație este un supliment al unui ziar de cultură, literatură și artă, și este scris pentru cetățeanul de rând și nu pentru elitele societății, care spunem noi, nu mai există de mult.

Csaky E POE

EVENIMENTELE ECOLOGICE - PRILEJ DE DEZBATERE ȘI DE ACȚIUNE PRACTICĂ

Gheorghe PANTELIMON

Luna martie a fost bogată în evenimente ecologice. „Luna Pădurii”, care se desfășoară în fiecare an, în perioada 15 martie – 15 aprilie constituie unul din cele mai importante, care are ca scop sensibilizarea și responsabilizarea publicului și a factorilor decizionali cu privire la importanța pădurilor, „aurul verde” al țării, a rolului lor esențial în menținerea echilibrului ecologic. „Luna Pădurii” își are originea în Statele Unite ale Americii, când în anul 1872 a debutat o campanie de plantare a arborilor, ca urmare a despăduririlor tot mai accentuate. În România a fost marcată pentru prima dată în anul 1902 de savantul Spiru Haret, pe atunci ministru al Cultelor și Instrucției Publice, sub denumirea de „Sărbătoarea sădării arborelui” și a fost celebrată pentru prima dată în 1953, când s-a stabilit prin lege realizarea, an de an, a unor acțiuni pe linie silvică, cu un pronunțat caracter educativ. Pădurea are o mare însemnătate din punct de vedere economic, social, ecologic și turistic. Deosebit de importante sunt funcțiile speciale de protecție a mediului înconjurător, prin combaterea eroziunii solului, alunecărilor de teren, desertificării, îmbunătățirea bilanțului hidric, protecția izvoarelor și cursurilor de apă, asigurarea purității lor, ameliorarea factorilor climatici dăunători, crearea unui mediu ambiant, curat și sănătos pentru oameni, satisfacerea cerințelor pentru agrement și turism etc. Totodată „fabrică” oxigenul fără de care nu este posibilă viața. Cu acest prilej, Direcția Silvică Vâlcea (director ing. Gheorghe Mihăilescu) a organizat acțiuni de împădurire, pe raza celor nouă ocoale silvice, în zonele unde s-au făcut defrișări recente, sau unde arborii au îmbătrânit, cu peste 500.000 de puiți din specii diferite din pepinierele proprii. În paralel s-au executat și acțiuni de igienizare a pădurilor și a unor zone de agrement. Merită semnalat faptul că la acțiuni a participat și Agenția Județeană pentru Protecția Mediului. Jaful la care au fost supuse pădurile României după anul 1990 ne îndeamnă să ne întrebăm dacă ritmul plantării arborilor este corespunzător și în câți ani vor fi reîmpădurite suprafețele care au fost defrișate în fiecare județ și la nivel național. Ar trebui instituită o „Lună a plantării arbuștilor” și toamna. Totodată se impun măsuri ferme pentru gospodărirea durabilă a pădurilor, fie că aparțin statului sau proprietarilor particulari, pentru menținerea integrității fondului forestier național.

Pe 22 martie s-a sărbătorit Ziua Mondială a Apei, în cel deal X-lea an al Deceniului Internațional „Apă pentru Viață”, decretat de ONU. A fost marcată sub deviza „Apa și dezvoltarea durabilă”. În județul Vâlcea a avut loc, cu acest prilej, la sediul Administrației Bazinale de Apă Olt, ședința Comitetului de Bazin Olt. S-au prezentat mesaje însuflețitoare, multe documente importante privind gospodărirea apelor, managementul bazinului hidrografic Olt, prevenirea, protecția și diminuarea efectelor inundațiilor, hărți de risc la inundații, etc. Asemenea acțiuni au avut loc în toate județele țării. În mesajul Ministerului s-a reamintit că apa este considerată o resursă a vieții, dar nu este inepuizabilă. De aceea trebuie să păstrăm o apă curată și să nu o risipim. Managementul apei trebuie gândit în termenii viitorului, proiectat nu doar pentru noi ci și pentru generația care ne va urma. Cooperarea în acest domeniu vital trebuie să se extindă de la nivel local până la cel național și de ce nu și internațional. Sunt abordări pertinente, însă în domeniul materializării acestor programe factorii responsabili mai au încă multe de făcut. Spre exemplu, în România se discută de mult timp despre prevenirea inundațiilor, dar acestea continuă să provoace mari distrugerii materiale și pierderi de vieți omenești. Sunt încă multe localități rurale care nu sunt racordate la rețeaua de apă potabilă. Poluarea apelor subterane, a izvoarelor, a râurilor este o problemă de actualitate. Seceta continuă să afecteze culturile agricole mai ales în Bărăgan, Dobrogea, sudul Moldovei, după ce sistemele de irigații au fost distruse, iar măsurile de refacere a lor întârzie. În context trebuie apreciat că acest eveniment a fost marcat și de cercetășii

din Râmnicu Vâlcea printr-un complex de manifestări, de Școala Gimnazială nr.5, Râmnicu Vâlcea, în cadrul campaniei „Să păstrăm apele curate” și de copiii de la Grădinița „Lizuca” din municipiul nostru care au participat la ediția a V-a a concursului tematic național „Din taina apelor”, la care s-au înregistrat peste 400 de desene. Este de dorit ca toate unitățile de învățământ din România să inițieze în mod sistematic activități de educare a elevilor pentru protecția și conservarea mediului înconjurător.

Pe 23 martie a fost sărbătorită Ziua Mondială a Meteorologiei în condițiile în care încălzirea globală provoacă schimbări climatice la nivel planetar, fenomene meteorologice extreme care influențează viața oamenilor. Pe 31 martie 2015 s-a marcat „Ora Pământului”, un eveniment de mediu la scară

planetară. Între 20.30 și 21.30 s-au stins luminile, pentru a se atrage atenția că planeta se confruntă cu multe probleme și trebuie salvată, dar acțiunea nu s-a bucurat de atenția cuvenită, a fost mai mult simbolică. Raportul de mediu publicat de Comisia Europeană pe 03 martie 2015 subliniază că acțiunea la nivelul UE produce rezultate pozitive, dar semnalizează și unele deficiențe. Economia europeană nu este nici pe departe circulară, având prea multe deșeuri îngropate în pământ și un potențial neexploatat în materie de reciclare și valorificare energetică.

Europa nu este în grafic privind pierderea biodiversității, întrucât dispar, în continuare, o serie de habitate pentru animale și plante. Politicile și măsurile existente privind gazele cu efect de seră nu vor fi suficiente pentru atingerea pe termen

lung a obiectivului de reducere a emisiilor cu 80-95%, până în 2050. Calitatea inferioară a aerului rămâne principala cauză de mediu a deceselor premature din Uniunea Europeană. Obiectivul pe termen lung al Europei este „O viață mai bună, în limitele planetei noastre”. Raportul analizează, de asemenea, următorii cinci ani și perioada viitoare și transmite o avertizare clară cu privire la riscurile de deteriorare a mediului, care afectează bunăstarea și prosperitatea umanității pe termen lung.

De aceea Guvernul României, Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor, toți factorii care au responsabilități în domeniu, de la nivel local, până la nivel central, trebuie să acționeze în mod unitar, pentru materializarea acestor măsuri. Cu eforturi comune, susținute, să dăm o șansă Pământului!

FORUMUL CULTURAL AL RÂMNICULUI

CINE E POPA BURDUCEA?

S-a întâmplat în 5 Martie 2015, așa zisa Adunare Generală, a așa zisului Forum Cultural al Râmnicului. Lume puțină, adică vreo 22(?) de persoane, din cei 36 de membrii viabili (cu cotizația la zi!), și cei invitați au venit să se „informeze”, după cum prezenta invitația răspunderea dării de seamă, asupra ONG-ului, fondat cu vreo 14 ani în urmă. Între invitați, Prefectul a salutat adunarea și a conotat importanța atitudinii și a implicării voluntare în societate, apoi s-a retras pentru alte lucruri, mai importante; unul dintre viceprimarii orașului căruia i s-a mulțumit pentru ajutorul material și financiar și care a promis sprijin și chiar a făcut o sponsorizare, în direct, cu vreo cinci sute de lei, *chiar de mâine*, printr-o firmă generoasă; mulțimea nominalizațiilor la distincțiile, de onoare anuală, date de Forum și care trebuiau să populeze sala, până la ultimul punct al neaprobatei ordine de zi. Stratagemă nu a ținut întrucât mulți au plecat din sală. Alții, o trupă de teatru, au stat degeaba acolo pentru că nu li s-a găsit diploma... pe care un organizator o pierduse. S-au vădit acolo, prezențe pe timpul lor, pe lângă o mostră calificată de pierderea timpului – 25 de minute alocate prezentării unui proiect de către un Prof. Dr., și cetățean de onoare al județului, în care nu a spus, dincolo de lamentații și sentințe fără acoperire, nimic, nimic în nota limbajului de lemn exersat cândva pe salariu și acum în beneficiul pensiei!- și pierderea din vedere a unor contribuții majore, dincolo de județ - ale membrilor forumiști și/sau ale unor parteneri de nădejde. Au amendat acest lucru Ștefan Stăiculescu, privind dacologia și personalitatea lui Constantin Brâncuși, Eugen Petrescu, privind acțiunile în parteneriat cu Asociația Națională Cultul Eroilor „Regina Maria”- filiala vâlceană, etc. Informările prezentate erau previzibile pentru orice membru activ și preocupat de organizație. Înșiruirea acțiunilor într-un calendar anual poate lesne să umple paginile și să ocupe urechile unor oameni, diverși în așteptarea lor. Nu avem a comenta ce și cum s-a prezentat, dar ne întrebăm cui a folosit din moment ce, prin lungimea cronofagă a unor intervenții, parte dintre forumiștii cu drept de vot s-au retras să nu-și piardă mijlocul de transport, înapoi acasă! Dar ce contează când nimeni nu mai numără voturile demult nici pe la cluburile săptămânale calificate din oficiu: consilii de conducere legitime! O superficialitate necesară... *bunei funcționări*, de data aceasta cu certă expoziție publică pentru orice om responsabil și cu rigoarea exersată. La dezbaterile, pentru care sunt adunați oamenii anual, progresul a fost evident. Față de anul trecut, când nu s-a înregistrat nicio intervenție au intervenit cei menționați și, în plus, Marian Pătrașcu, pentru atragerea în Râmnic a unor conferențieri cu expertiză, invocând concret câteva nume: Grigore Leșe, Marius Peculea... Doamna Stoica Elena, dintre invitați, a venit cu câteva precizări de specialitate, iar subsemnatul, cu vreo zece observații și o demisie din Comitetul de Conducere al Forumului. S-au votat toate materialele și intervențiile, fără voturi împotriva, sau abținere, fără a ști explicit numărul efectiv de voturi pentru a legitima decizia, câțiva forumiști, fiind deja plecați demult din sală. Dar, ce contează? Ursul trece și

cu el alaiul, venind de nu știm de unde, către nu știm ce, fără să știm cine suntem azi, după vreo paisprezece ani de băjbăieli prin ceața unor interese facile și prin buimăceală întreținută. Nu este constatarea noastră, dar ne servește demonstrației, ea fiind făcută – singurul lucru deștept spus într-o intervenție, demnă de postul mare, de un profesor doctor cu exercițiu în instituțiile culturale ale județului-aici, acum ca o spovedanie publică! După ce se comisese descărcarea de sarcini a comitetului și mulți își râdeau isprava în barbă se produce concluzia concluziilor. Înaintea consacrării spirituale a evenimentului, ca o batistă pe țambal, printr-un împăciuitor Tatăl Nostru, a intervenit Popa State Burluși, invocând, cu sens aici, pe Popa Burducea. Un atac la persoană de-o virulență impardonabilă și de insultă publică fără precedent. Îmi considera intervenția adevărată 5% și mincinoasă restul, adică 95%! E mare păcat, în postul mare, dacă mai credeți în ceea ce predicați părinte!, să dezinformați și să răstălmăciți spusele, cu bună credință, la vedere și mai ales cu argumente ușor verificabile. Dezinformarea dvs. devine evidentă, atât cantitativ, cât și calitativ! Să ne explicăm! Din cele 10 puncte și o demisie, dacă unul singur este adevărat - pentru că demisia, ca act de voință personală, nu este treaba dumneavoastră, ci este un gest pe care mi-l asum pentru a ieși din complicități, ori manipulări ieftine (să nu-i spun prostire pe față!) - acel 5 % adevăr devine automat... 10%! Asta ca să lămurim, pentru început, minciuna evaluării cantitative. Despre cele calitative prezint succint tandemul de cuvinte asupra celor spuse:

1. Suntem puțini, față de alții (exemplele cu... Seniorii, Societatea Culturală Anton Pann, date cu raportare exactă a celor 36 de forumiști față de numărul membrilor acestora; dădeam și exemplul Ligii femeilor ortodoxe!), mai îmbătrâniți cu... 36 de ani/anual, adică fără știința atragerii tinerilor. Cum e părinte? Adevăr , ori minciună? + ori – 10 %;

2. Nu poți fi, simultan, în slujba mai multor stăpâni și cu aceeași fidelitate! Nu cred că vă puteți dezice de un adevăr al scripturii! „+” ori „-” 10 %? Adică nu poți fi simultan șef la mai multe ONG-uri, deodată, fără a încurca borcanele, prioritățile, poate bugetele, poate lobbyurile pentru banii, prea puțini pentru toți, de la sursele sărace! Nu dau nume, având speranța că vor face pasul înapoi, cum am făcut eu, demisionând pentru că am aderat la... Seniori și aceștia m-au găsit de... comitetul lor. Eu nu atac persoane, ci atitudini și uneori mă apăr atunci când cineva îmi strigă în public numele-pe care Îl apăr că mi-a fost dat de altcineva!- făcându-L mincinos, cum ați făcut-o dvs., omul pe care l-am respectat întotdeauna și în care mi-am pus multe nădejdi că putem face, după puterile noastre, binele civic;

3. Funcționarea persoanei juridice este fără reguli clare pentru puterea executivă și decizională a ONG-ului nostru! Regulamentul adus în proiect pentru dezbateri în Adunarea Generală și lăsat în clarificare pentru ... Comitet nu își propune aceste clarificări? Eu m-am convins că nu se vor produce, pen-

tru că nu se dorește, asta o știți bine din controale anterioare când s-a respins prima formă, în comitet! De aici încă un argument pentru cei ce vor explicații la demisia mea din comitet. Putem da oricui ciorna corectată a variantei acelu „regulament” din care reies gândirile... unora! Să fie „+” ori „-” 10 %, constatarea noastră?;

4. Dezbateri în Forum este amendată, pusă la colț! Cu câtă mânie s-au aruncat asupra mea - cel cu o anume atribuțiune într-un consiliu de administrație la o instituție de cultură!- atunci când s-au asmuțit că m-am declarat membru al Forumului și că alta este părerea lor asupra instituției în cauză. A lor, a cui? S-au întrunit ei legitim?, reprezentativ?, au formulat, prealabil, un punct de vedere al organizației?, obligatoriu membrilor ei? Să dăm doar un exemplu, dintre cele multe pe care le cunoașteți. Nu cumva chiar intervenția dvs. se înscrie în aceeași atitudine de înfierare a unei opinii liber exprimate și iată asumată, cum a fost și acel raport de activitate, lansat public în formă scrisă și semnat? Cum sunt și alte articole lansate în media locală și națională! Să fie „+” ori „-” 10 %;

5. Orientarea Forumului este spre înapoi! Vorbeam de culoarea acțiunilor trecute și a celor din planul anual tocmai prezentat, dar și de observațiile formulate ceva mai înainte de alții! Să nu aibă culoarea trecutului, a istoricului, densitatea evenimentelor cu: comemorări, medalioane aniversare, calendarul anual (reluat ostentativ, anual, ca un disc de vinilin stricat!) cu manifestări dedicate unor personalități din trecut, mereu aceleași: Spiru Haret, Dumitru Drăghicescu,... Nu faptul în sine deranjează, ci lipsa angajării unor evenimente, privind perspectiva, vederea în față, unde doar câteva (cele privind mediu!) nu pot echilibra o balanță anacronică. În Forum, remarcam la împlinirea a zece ani de existență, chiar în sala Primăriei Râmnicului, *nu se știe* că România este în plină integrare europeană și că aportul culturii este un factor indispensabil. Câte evenimente pro-europene a organizat Forumul în ultimii cinci ani? Câte editoriale, asumate aiurea, au pus la colț ideea de europeanizare? Nu mai întreb de procente pentru că ne sunt mai dragi... parastasele și tămâierile aniversare, prin care smintim lesne o scară a valorilor, dedicând ode nimicului, repetat obsesiv, an de an, că de... și anii se adună și opera omnia de fiecare dată;

6. Lupta pentru editare sub egida Forumului, a ceea ce se consideră editabil (de cine se consideră Părinte?). Cine a beneficiat de editare? Acolo unde o revistă presupune concursul mai multor autori, ați făcut o minimă statistică, pentru că vă pricepeți la evaluări procentuale, a celor prezenți acolo cu toate numele, acronimele și pseudonimele? Colecția vă stă la dispoziție! La înșiruirea aparițiilor editoriale ale forumiștilor ar fi fost foarte important să fi precizat domnul I.Șt.Lazăr, care au fost cărțile care au beneficiat de susținerea bugetată, sponsorizare și care s-au editat cu bani din buzunarele proprii autorilor. Ar fi fost interesant să se observe cum în numele Forumului au fost beneficiari, care au folosit Forumul ca instrument, păcălind cumva... procedurile (oare?). O vedere pe mai mulți ani în urmă ar scoate în evidență și... abonamentele!

Nu v-a fost clar că în comitetele, cu scânteii, aproape întotdeauna, totul pornea de la bani ?

7. Forumul, prin subțirimea sa numerică, prin diversitatea sa restânsă, prin reducerea acoperirii cu expertize licențiate nu își poate exprima, obiectiv, rolul asumat de instanță critică, fără discriminare (nu reușește, bunăoară, să citească tot ceea ce se scrie și să recomande din întreg ceea ce este mai bun; nu poate participa la toate evenimentele cultural-spirituale și să remarce utilitățile publice ale acestora!), fără a cădea în partizanate (fiecare propune un apropiat, unul cunoscut, unul care i-a dat o carte, l-a invitat la evenimentul său personal!), fără a-și depăși competența în anumite domenii pur științifice, fără habar. (vezi chestiunea cu ginecologia...!) Am remarca faptul atitudinal al Forumului, că trebuie să vină cineva cu stimulentele morale și să remarce dăruirea voluntară, pe cheltuială multă, a unor oameni cu meritele lor incontestabile, dar dincolo de imboldul moral, trebuie să fie și o etică cu un model de urmat. Regulamentul Forumului pentru această speță (acordarea premiilor anuale!) este făcut să nu fie respectat! Puținii forumiști sunt abonați, an de an. A se vedea din nou statistica!;

8. Forumul care este dependent politic, de puterea politică reprezentativă în Primărie și Consiliul Județean, stă cu ciocul deschis la buget, cu el închis, când ar fi vorba de o atitudine critică ca exponent al societății civile să nu supere.. stăpânul. Slujește imediat, pe cel ce se milostivește cu vreo sponsorizare, uitând imediat orice echidistanță declarată, praf în ochii lumii i a membrilor din Forum, dar permanent departe de el. Pentru puterea de-a spune nu abuzurilor puterii Forumul trebuie să rămână independent, să învețe să-și obțină sursele existențiale legiuite prin atâtea alte modalități. (utilitate publică demonstrabilă, proiecte tematice eligibile, donații meritate, sponsorizări, proiecte în parteneriat public-privat etc.);

9. Forumul trebuie să-și reformuleze Statutul de funcționare, să-l reactualizeze, pentru că cel de la fondare este depășit. (vorbește doar de dimensiunea pur spirituală ca a unui stat fundamentalist și nu în armonia laicului cu spiritualul, spre cinstea noastră!) O nouă misiune, o nouă strategie, un nou set de obiective, un nou plan de acțiune! În Râmnic lucrul acesta a fost deja sesizat. Forumul este privit cu ostilitate și neîncredere. Se manifestă public, acum, chiar inițiativa fondării instituționale a unui centru cultural municipal, adică exact ceea ce ar fi trebuit să devină forumul nostru cultural la o evoluție corectă. Știe acest lucru și domnul Prefect și un anume pol liberal participant la discuțiile televizate, oameni de stânga, oameni din media, șefii unor instituții de cultură! Nu i-ați observat părinte? Asta nu înseamnă că mint eu, ci că dvs. nu sunteți bine informat! Acesta era motivul pentru care deplângeam absența din acel moment a domnului prefect, plecat de acolo mai repede și solicitarea atenției viceprimarului, încă prezent!;

10. Trebuie separate urgentele apele pentru a se salva ceea ce se mai poate dintr-o trudă lungă. Nu avem voie să desconsiderăm buna credință a unor oameni veniți, de bună voie, spre forum. Sugerăm de anul trecut această limpezire necesară și mă bucur că odată cu presupusa Adunare Generală, s-a lansat legitim și Revista FORUMvâlcean, supliment al revistei Cultura vâlceană, nr 1, în care ideile expuse se dovedesc vechi de cel puțin un an, de când umblăm cu... minciunile noastre, după spusa unui Popă, (nu ne-am dumerit încă, dacă Popa Burducea!) cel ce ne-a binecuvântat cu crucea și a scuipat în sân, în chiar postul mare să ni se ierte toate minciunile spuse de bunăvoie cu voie și să ni se ierte păcatele...

Nu am mai contabilizat procentele de adevăr pentru că am credința celor mărturisite și ele fiind strigate lui Dumnezeu își va găsi El timpul să le evalueze și să-mi dea semnele ereziei, ori poate fericirea celui ce nu luptă pentru cauza lui. Prietenii de pe pământ se mai pot suci, e traba lor și nu și-i poți cunoaște decât pe limba lor.

Mihai SPORIȘ

CETATEA DACICĂ DE LA GRĂDIȘTEA DE VÂLCEA

Fîrtat ILIE, bibliotecar

În apropierea satului Valea-Grădiștei, sat component al comunei Grădiștea, pe culmea Dealului Muierii (478 m.), în punctul numit "La Cetate", se găsesc urmele unei cetăți dacice, cetate ce a dat și numele comunei vâlcene ce se găsește așezată la poalele ei. Conform DEX, "Grădiște, grădiști, s. f. 1. Formă de relief de dimensiunea unei movile sau a unui deal rămasă în lunca unui rîu, în urma eroziunii. 2. Locul sau urmele unei vechi cetăți sau localități preistorice. Antice construcțiuni de pămînt... se găsesc în România... cărora țărani romîni le zic cetăți de pămînt sau chiar uneori grădiști. ODOBESCU, S. II 144. – Accentuat și: grădiște".

Grigore Tocilescu (1850-1909, istoric, arheolog, epigrafist și folclorist român), află dintr-o comunicare făcută de Prefectura Vâlcea despre Cetatea de la Grădiștea. Ca urmare face o vizită de documentare la Grădiștea unde rămâne plăcut surprins că cetatea era foarte cunoscută și în rândul copiilor (a fost condus la cetate de către un grup de copii ce pășteau vacile în apropierea cetății), dovadă a transmiterii acestei informații din generație în generație.

Despre cetatea de la Grădiștea, Dumitru Berciu (Arheologia preistorică a Olteniei, în Arhivele Olteniei, an XVIII nr.104-105 iulie-decembrie, 1989, pag.354) spunea că datează din perioada de trecere de la cultura Hallstatt la cultura La Tène. Tot Dumitru Berciu reliefează faptul că sub cetate sunt urme ale culturii Coțofeni (2500-1800 î.Hr.).

Cetatea, aflată pe o înălțime dominantă, beneficia de o vizibilitate deosebită asupra împrejurimilor. Ea este situată pe culmea celui mai înalt deal din cele trei care se adună și formează un platou. Profesorul Mihai Toartă în articolul "Cetăți dacice în județul Vâlcea" din "Studii Vâlcene", nr. 2 din 1972, menționează existența unor izvoare cu apă potabilă pe platoul și în împrejurimile cetății și avansează ideea că cetatea ar fi fost distrusă prin incendiere, de către romani, în urma unor puternice operațiuni militare (dovadă stratul gros de arsură).

Poziția strategică a cetății asigura și securitatea drumului dacic ce făcea legătura între Sucidava (Corabia de azi) și Sarmisegetuza, capitala dacică din Munții Orăștiei. Ea se înscria în ansamblul de cetăți și fortificații de pe acest vechi drum comercial și militar, Sarmisegetuza, cetatea de la Polovragi – Gorj, Pelendava – Dolj, Malva și Sucidava de la Dunăre.

În "Revista Muzeului Militar Național" nr.1, 1991, Floricel Marinescu publică un studiu mai amplu despre cetatea grădișteană din care vom cita în continuare. "De formă aproape circulară, cu diametrul interior aproximativ 85 m, această fortificație se află pe una din prelungirile sudice ale Dealului Muierilor și este mărginită spre est-nord-est de abrupta Vale a Grădiștei- care a și erodat o parte din incintă- iar spre sud-vest de o serie de alunecări de teren. Spre sud se prelungea creasta dealului în pantă ușor descendentă, pe ea găsindu-se la circa 200 m departare de cetate și așezarea contemporană deschisă. Înspre nord, cetatea era amplasată în imediata apropiere a unuia dintre cele mai importante drumuri de plai care făceau legătura între câmpia Dunării și zonele subcarpatice și, peste munți, cu podișul Transilvaniei, așa numitul Drum al Muierilor, una din importante artere de comunicație din regiune de până acum un secol. Până în prezent cercetările au demonstrat că pe dealurile de nord, est și sud, incinta, era formată dintr-un zid de pământ, lemn și piatră până la înălțimea de 2 m - din care 1 m păstrat în situ, peste care se ridica numai o construcție din lemn lipit cu lut și, ca element adiacent, calupuri relativ paralelipedice din lut bine ars."

În continuarea materialului se face o descriere interesantă a incintei cetății insistându-se pe anumite similitudini "cu tehnica a ceea ce astăzi numim zid celtic (murus Gallicus) fiind însă anterioară și specifică populației nord

tracice".

La mică distanță de cetate, înspre valea Oltețului, se află un pisc de deal numit "Straja" în care se afla un punct de observare. După cucerirea romană este consemnată o așezare de tip rural în aceste locuri (vezi D. Tudor - "Oltenia Romană", București, 1978, Editura Academiei R.S.R., pag. 233).

În 1999, Muzeul Militar Național a reluat cercetările pe acest șantier. Obiectivele vizate au fost stabilirea clară a sistemului constructiv al fortificației, stabilirea raportului stratigrafic dintre fortificație și nivelurile antropice din incinta cetății, depistarea și sondarea așezării corespunzătoare fortificației și datarea cu exactitate a întregului obiectiv.

Din păcate a fost deschisă o singură secțiune, perpendiculară pe latura sudică a fortificației. Zidul are o lățime de peste 5 m, cu paramenți din blocuri de piatră prinse cu lut.

Materialul arheologic descoperit nu a fost numeros datorită faptului că fortificația de la Grădiștea a fost una de refugiu. Lipsa acestora nu a permis o încadrare cronologică a fortificației alta decât cea stabilită în urma vechilor cercetări (în urma săpăturilor din anul 1983, Floricel Marinescu a surprins două niveluri arheologice corespunzătoare secolelor XIII – XI și, respectiv, XI – VIII a.Chr.).

În "Grădiștea de pe Olteț"- lucrare manuscrisă a învățătorului Dumitru Cumpănașu (1900-1986) - Cetatea grădișteană este identificată a fi Phrateria. "... Făcând o apropiere între poziția lor pe harta după Ptolomeu și localitățile cu urmele de locuri întărite, ... am constatat că Phrateria se suprapune pe Grădiștea – Vâlcea ...".

Succesiunea scenelor de pe Columnă, ar indica faptul ca o parte din legiunile romane, spre Sarmisegetuza, ar fi trecut pe acest drum, drum păstrat în memoria localnicilor ca Drumul Dacilor – o prelungire al Drumului Muierii – și că cetatea a fost cucerită și arsă de aceștia. Acest lucru este ilustrat de scenele 94 – 98 de pe Columna Traiană.

O legendă ce se mai păstrează în memoria bătrânilor, spune că sub cetate ar fi săpată o altă cetate unde se găseau buți cu miere și mari depozite de bani și bijuterii. Cetatea subterană ar fi fost săpată de niște uriași, care îi ajutau pe oameni să se apere de invazia căpcăunilor, și de multe ori îi primeau să se adăpostească în cetate. Cetatea subterană avea câteva uși secrete, care se deschideau la o dată anume, într-o zi de sărbătoare. Se spune că niște oameni, lacomi, au pândit și au intrat în cetatea subterană de unde au furat câte un sac de bani, dar doi inși s-au întors să mai ia câte un sac. În acest timp ușa s-a închis și ei au rămas acolo. Când s-a mai deschis ușa, nu mai cunoșteau pe nimeni iar banii ce-i aveau asupra lor nu mai erau buni.

Din păcate, Cetatea dacică de la Grădiștea, nu a convins și nu a reușit să atragă interesul specialiștilor, dovadă slaba preocupare a acestora în a face o cercetare profundă a sitului. Dar am convingerea că aici se ascund multe informații Depinde doar de specialiști de a le scoate la lumină și de a le face cunoscute. Altfel timpul și mai ales oamenii vor distruge iremediabil și ultimele urme ale unui trecut glorios dacic pe aceste meleaguri.

CHIOREAN, Dresaj uman

ION MICUȚ

DNA-ul cel de toate zilele

Guvernul a creat locuri libere în penitenciare

Din Rahova și Colibași,
Au fost mutați mai mulți ocnași,
Că vin cu ducele primării
Și dau buluc parlamentarii.

Trec ducele

Pe stradă și în presă sau în tren,
Se fac diverse comentarii,
Că de un timp parlamentarii,

Se întrunesc la Rahova, în plen.

Onoare imunitară

La DNA se construiește,
O nouă poartă de intrare,
Ca să-i primească omeneste,
Pe cei cu funcții demnitate.

Celule de cinci stele

Trăiesc mai bine condamnații,
De când veniți senatorii,

Că-i alt regim al închisorii,
La vizite, cazare, rații.

Prăbușirea

În iad mergând parlamentarii,
I-au zis satanei indignați,
Că sunt profund discriminați,
Să stea-n cazan cu găinarii.

Revelație românească

Noi am creat un fundament,
Prin lege și democrație,
Că până și în pușcărie,
Avem guvern și parlament !

Epoca denunțurilor

Ca pe amantă s-o-nvăț minte,
Îi fac denunț la DNA,
Că deseori când merg la ea,
Îmi cere banii înainte.

Atelier literar

Vanghelie e reținut
Și cred că bine i-au făcut!
C-aici va scrie cu mîgală;
O operă gramaticală.

Atac antisistem

La DNA e-acum momentul,
Să-ncepă lupta cu hoția,

Dar va-ncălca democrația,
Că desființează parlamentul.

Vocea nației

Poporu-a vrut să se reducă,
Parlamentarii, la trei sute,
Dar când de scaune s-apucă,
Doar DNA-ul o să-i mute.

Regim contraimunitar

Sunt foc și pară deputații,
Când înspre iad își târă pașii,
Că i-au forțat încornorații,
Să stea-mpreună cu borfașii.

Dezastre naturale

Telegramă

Ministrului acum îi scriu,
Să premieze toți soldații,
Ce mi-au venit la inundații,
Salvând butoiul cu rachiu.

Descărcarea norilor

Într-un sat la inundații,
Plâng și strigă sinistrații,
Că de ploaie nu mai scapă
Și au cârciuma sub apă !

Deznădejde

Când ploile din luna Mai,
Dezastru-n curte i-a produs,
De supărare, nea' Mihai
Direct la cârciumă s-a dus.

Ajutor la inundații

Când apa, casa i-a distrus,
I-a dat guvernul bani de alta
Și ocolind prin curte balta,
În cârciumă cu ei s-a dus.

Gaze, pericol de explozie!

Toată vara-a spus Guvernul,
Vorbe dure către ruși ;
Dar noi vom trăi infernul,
Stând cu gheața pe la uși.

Unde-s nameții de odinioară?

Spuneau sătenii cu regrete,
Că nu-i o iarnă-adevărată
Și n-au primit ca altă dată,
Remorci cu lemne și pachete.

Dar la anu' ?!

Afară-i viscol și polei
Dar la Crăciun am o speranță,

Sacrific porcul de faianță
Că am în el vreo zece lei!

Subvenție

Pentru casa inundată,
De la stat primind răsplată,
Azi mi s-amplinit speranța,
Să plătesc la bar restanța.

Ajutor ceresc

Primarul s-a rugat la soare,
Să-i mai topească din ninsoare,
Iar astrul i-a intrat în grații,
Ș-apoi urmară inundații.

Cutezătorii

Vre-o șapte, opt săteni semeți,
Săpând tunele prin nămeți,
S-au dus cu toți la magazin,
Să-și cumpere țigări și vin.

Ajutoor !

În satele sub nea blocate,
S-au dus vagoane cu bușteni,
Pe care foarte mulți săteni,
Le-au refuzat că nu-s tăiate.

Greșeala Demiurgului

Trăiau în liniște și pace,
Adam și multe dobitoace;
Când Domnul a făcut femeia
A declanșat în rai scânteia.

CORABIA NEBUNILOR

În plutire beată – acea *Bateau Ivre* a lui Arthur Rimbaud, o corabie precum cea a lui Noe, la fel de dezorientată în apele unui deluviu de sfârșit de lume... poate fi și Parlamentul României. Numit fără regula reprezentativității la ultimile alegeri, dar scufundând și pe Noe cu corabia lui prin prea mult balast de specimene, este în afara stării de trezie, evidentă fiindu-i lipsa de luciditate. De un an de zile societatea românească i-a spus de la obraz că are alte așteptări de la marea lui adunătură – mult prea mare!- aflată în *casa poporului!* Ca niște șobolani, care au simțit bascularea politică și-au luat măsuri, pe termen foarte scurt și s-au asi-gurat pe termen mai lung! Fenomenul este demult descifrat de „legile schimbării”, ca o rezistență la schimbare și conservare a privilegiilor, ori impunerea unor legi noi, pe picior de plecare, să le asigure o tihnă... până la o vreme, când toate nelegiuirile, ca niște josnice legiuiri vor fi date în vileag. Să ne lămurim! Din toamna lui 2014 societatea românească vrea la... Dreapta, dar majoritatea parlamentară, provenind dintr-o politică cu partide pline de corupție (Atâtea cazuri evidente, prin metodele matematice ale inducției... ne permit o etichetare a ansamblului. Exemple referitoare la primari, președinți de consilii județene, miniștri, prim-miniștrii, șefi de partide etc., ne susțin demonstrația!) este de Stânga, perpetuând, inerțial, o orientare post-comunistă, cu toate racilele ei. *Scapă cine poate...!* și-au zis cei ce s-au căpățuit prin politicianism înainte, și după 1989, în absența unei profesii onorabile. Cu ani în urmă susțineam, printr-un articol în presa locală, că scena politică românească trebuie să-și clarifice, pe înțelesul tuturor, fără a lăsa societatea în confuzia și dezorientarea doctrinelor politice, ce este stânga politică românească (cu clarificarea diferenței dintre social-democrație și extremismul comunist!) și ce este dreapta politică (ținută prin forța sistemului dictatorial, în afara legii o jumătate de secol!) și aici clarificând științific (Vezi Academia Română și menirea ei!) și extrema dreaptă, cunoscuta mișcare legionară.

Ce face parlamentul României și consilierea prezidențială? Ia de bună *compunerea partizană* – să nu-i spunem inițiativă legislativă (la o comandă ?!) a unei majorități de stânga, să pună la colț, extremismul de dreapta, demonstrat

încă înainte de '89, prin *hotărâri* ale unei justiții, exponentă a statului dictatorial, condus de extremismul de stânga? Nu s-au parcurs însă, etapele deparazitării de extremismul de stânga: procesul comunismului a fost un simulacru jenant; legea lustrației amânată, ocolită sistematic (adoptată de alți vecini de-ai noștri, și ei venind din ... lagărul comunist!); torționarii primesc mai departe pensii grase, ca și procurorii și judecătorii care au trimis... *legiunii* întregi de oameni la canal, în temniță, la moarte, doar pentru bănuiele și etichetări lapidare cu stigmatizatul legionarism. Este posibil să deosebești albul-prea alb, de negrul – prea negrul, fără a judeca echilibrat, nepărtinitor? Nu cumva pentru a arbitra corect este nevoie de un arbitru... neutru și fără trafizarea unor influențe exterioare de la Instituții cu obiective partizane?

După legea salarizării demnitarilor, între care și parlamentarii și-au tras partea, a urmat *legea anti-legionari* (fals considerată anti comunistă și anti Ceaușescu – doar pentru a ascunde nemernicia și a păcălii o *dreaptă adormită și nevigilentă*, ca și consilierul prezidențial care l-a determinat pe președinte să o promulge, căzând în plasa... sfătuitorului! Cum rămâne domnule președinte – în acest caz cu „p” mic! - cu decorarea șefului foștilor deținuți politici, ca act de reparație morală? Cum ai votat Traian Dobrinescu legea?, Cum ai amendat-o în dezbateri? Spune-i și marelui patriot Dan Puric că una spunem și alta mâncăm! (te întreb pe tine pentru că tu mă reprezinți și pe mine și ai un respect pentru M.Eliade, Țuțea, Cioran, V. Militaru, Mircea Vulcănescu...ș.a!)

Legea care îmi îngrădește dreptul la clarificări prin debateri publice, impunând adevăruri dubioase (un singur caz, demonstrabil, de injustiție este suficient pentru a arăta slăbiciunea legiuirii, aici amintind de marele Mircea Vulcănescu!) trebuie trimisă la Curtea Constituțională pentru verificare, deși chiar Constituția, invocând o restaurație comunistă prin neclarificările revoluției din 89 și a mineridelor care au urmat, este în mare nevoie de rescriere și statuire, în clar, a regulilor de funcționare ale unui stat democratic, în sensul nedeformat al valorilor democratice autentice și consonante Uniunii Europene în care ne aflăm și pe care trebuie să le respectăm.

Conecnițele acestei legi? Împarte societatea românească în două tabere. Cele enunțate! Pune în siguranță extremismul de stânga, imposibil de adus la judecata istoriei, după ce a aruncat toată vina în cărucia adversarului, cum a făcut-o de vreo 75 de ani, fără întreruperi și fără o demonstrație argumentată. Se crează o îngrădire în actul de justiție autentic. Se dă frâu liber vânătorii de vrăjitoare și abuzurilor, acolo unde forma bate fondul, într-o societate încă departe de a fi performantă în apărarea dreptății. Sperăm aici că acest Parlament, cu ultimă structură supraîncărcată (după cele promise și agreeate de popor prin referendum!), să se scufunde sub greutatea păcatelor nemănuite, nespovedite, și odată cu el, marota rezistenței, cu orice preț, a cripto-comunismului, încă în luptă cu un legionarism în care cel criminal este demult răposat prin cunoscutele și necunoscutele asasinate – tot politice! -, căruia i-au condamnat militanții la moarte, fără o judecată imparțială. Acum se încearcă, oare? acoperirea propriilor crime prin prelungirea vieții unui vinovat de serviciu, ca o deturnare a atenției?. Cât privește atrocitățile demonstrate, ale extremei drepte, acestea au fost exemplar pedepsite și apoi supraexpuse propagandistic, să nu se poată vedea crima cotidiană a sistemului totalitar de extremă stângă. Soluția aleasă prin adoptarea noii legi (perseverare diabolică!) este atinsă, pe de-o parte, de calculul partizan al șobolanului care va părăsi corabia și trebuie să se afle în siguranță, să poată duce ciurma mai departe, de cealaltă parte, de imbecilitatea celor ce i-au lăsat pe șobolani să se înmulțească și să puieze, cu lărga lor incompetență parlamentară, devenind și ei șobolani ai unui interes de corabie a nebunilor, plutind beată pe oceanul intereselor personale...

Am fi spus lucrurile acestea în dezbaterile publice premergătoare, dar legea s-a adoptat prin colțuri umbroase, să nu întineze cumva... comunismul, căruia i se evită cu delicatețe, pronunțarea numelui. Nu este aici o lipsă de respect față de societatea românească, departe, prea departe, de o democratizare autentică, amânată, sine die, de staffile trecutului? Modul în care a apărut, cum a fost strecurată această lege, credem că merită un studiu de caz, ca analiza unei partide de șah... pierdute de cel desemnat Campion!

UN PUNCT DE VEDERE: FRANCMASONERIA ȘI RELAȚIILE DINTRE CULTELE RELIGIOASE

Constantin ZĂRNESCU

Societate spirituală de renume universal, socotită prin secole, când un sector umanist al *Filosofiei*, când o *dogmă religioasă*, Francmasoneria („Zidarii onești ai Universului”), rămâne instituția simbolic-*inițiativă* cea mai puțin cunoscută, încețoșată de confabulații, diversiuni și intoxicații, demonizată de detractori și critici acerbi, de multe ori, însă, neavizați și diletanți. Interzisă de Stalin, iar din 1948 de toate regimurile comuniste din Est, ea a căpătat, după *Revoluțiile din 1989*, dreptul la *expresie și manifestare*, libere, la reluarea și practicarea tradițiilor, regulamentelor, *landmark*-urilor, gradelor și normelor sale. O ambițioasă *istorie* și, indubitabil, una din cele mai aprofundate, al Francmasoneriei universale, a fost concepută și în România, postrevoluționară, de M.A.B. (Prof. univ. Mircea Alexandru Birț), intelectual de elită, medicinist, publicist, eseist, „practicant, după *Marea Tradiție* – cioplitor al pietrei brute, căutător al iluminării *Adevărului*, care trebuie, neconținut, cercetat și dovedit, cu sinceritate, respect și probitate pentru *valorile spirituale*”. Istoria sa poartă titlul: *FRANCMASONERIA ȘI RELAȚIILE DINTRE CULTELE RELIGIOASE – ȘI ALTE CONCEPTE* (Ed. Grinta, Cluj, 2015).

Socotind trupul (și sufletul) omenesc drept o „piatră – ce trebuie cioplită”, perfecționată, „slefuită”, iar pe Dumnezeu „Marele Arhitect al Universului”, *Uniunea Francmasonilor* a fost „inventată” de preotul protestant englez (cu strămoși catolici), Andersen, la Londra, în 21-24 iunie 1717, cu reprezentanți din toate breselele, numite mai târziu „arte și meserii”.

Ciudat rămâne (și) faptul că, în Țările Române, unele ritualuri masonice au fost introduse de călugărul catolic italian Anton Maria Del Chiaro, care fusese chemat la București „diplomat” (și secretar) al Principelui Constantin Brâncoveanu. El ar fi creat primul „atelier de perfecțiune” și, în 1727, a lăsat un manuscris: *LE REVOLUȚIONI DI VALACHIA*, publicat, în volum, în 1910, la Iași, de Nicolae Iorga. „Le revoluționari”, noțiunea din titlul operei fostului student catolic la „De Propaganda Fide”, din Roma, avea sinonimele de „emancipare”, „transformare”, „mișcare”, „evoluție” – un concept (revoluționar) „premodern”!

Pastorul Andersen nu a bănuț, niciodată, ce straniu renume va căpăta această societate, când „secretă” și „subversivă”, când „discretă” și de elită”, după evenimentele pe care le *aștepta*, ori le *provoca*, prin decenii și epoci. Caracterul *universal* și „antimonarhic” l-a primit când a trecut pe pământul Franței (vezi *Revoluția din 1789*), iar cei dintâi *opozanți*, chiar severi și aspri *adversari* ai acestei *instituții spirituale simbolice* i-au devenit *cultele (confesiunile) religioase*.

Grație opiniilor, interdicțiilor (*Bulelor*) unor Papi, societățile masonice au fost transformate în „inamicul implacabil al Creștinismului – în speță cel de confesiune catolică”, reproșându-i-se declanșarea unor războaie și crize, aservirea (apropierea) de *iudaism*, destrămarea familiei și *indiferența față de religiile lumii*, precum și „caracterul ei intempestiv și obscur”. La distanță de 170 de ani față de aceste idei ale Papei Clement al VIII-lea, spre ilustrare, Papa Leon al XIII-lea, în 1891, a dezavuat *Comunismul* și „practicile Masoneriei”, însă a încurajat, paradoxal, *democrația și drepturile Omului*, atrăgându-și titlul de „Papă al Muncitorimii”. Și, iată, tot Leon al XIII-lea, în *Bula „Rerum Novarum” (Despre Nou)*, a impus reactualizarea și studierea *doctrinei* lui Toma d’ Aquino, potrivit căreia „nu există nici un conflict între știință și religie”, între cunoașterea *Bibliei* și *Științele Naturii, Astronomie, Fizică și alte realități obiective*. Leon avea să îi numească pe *protestanți* „frați despărțiți”, invitându-i să se unească cu Roma; iar, în 1992, după un secol, Papa Ioan Paul al II-lea i-a numit pe *iudaici*: „frații noștri mai mari” – încurajând omenirea spre valorile *ecumenismului*.

Societatea Universală masonică ignoră, însă, *revelația*, pe care o substituie cu adâncirea *studiului Naturii*, cu *civilizația „tehnică”* și căutarea fericirii „pământești”, cu „secularizarea” vieții *social-religioase*. Cel mai obsedant este citat, dintre toate *reformele Creștinismului*, articolul IV, gândit și propagat de J. Hus, la Praga (în sec. XV); socotit încă „revoluționar”, „ordonator”, până azi: „Prelații să nu caute a duce o viață de senior, să nu devină aristocrați, sau domni, guvernatori, iubind luxul, în lumea laică”. Astfel, se interzicea clerului *activitatea politică*, dezavuând averile; câștigarea unor moșii, păduri, castele, biju-

terii etc.

Atât *Renașterea*, cât și *Filosofia iluministă* au devenit unele din temelii îndrăzneței *viziunii ecumenice* și a *pluralismului religios*, care au născut remarcabile apropieri și un dialog fertil, între personalitățile (gânditorii) *lumii creștine* și cei ai societăților *francmasonice*. Peste 55%, afirmă istoricul M.A.B., dintre *credincioșii* omenirii contemporane o reprezintă marea *religie catolică*. „Atât creștinul, cât și masonul recunosc acțiunea tainică a lui Dumnezeu!... *Credința* a fost, însă, declarată moartă, de către dictaturile din sec. XX, cu o enormă propagandă și desfășurări diabolice de forțe. Credincioșii, disprețuiți, au fost adevărați *mărturisitori*, care (*Nota Bene!*), au eliberat drumul, în vederea reconstrucțiilor de azi. Credința creștină are mai mult viitor, decât ideologiile politice, care o invită la *auto-dizolvare*”.

Dincolo, însă, de aserțiunile unui scriitor și filosof, precum André Malraux, ideile de mai sus devin viitorul Mileniului III. Această *profeție* a afirmat-o însuși *Noul Papă Francisc* (José Bergoglio), în vara anului 2014, la Ierusalim, „Capitala” religiilor: „în ultimele decenii, noi creștinii am înregistrat dialoguri reale și fraterne, cu poporul evreu, astfel cum și l-a dorit însuși *Consiliul II-Vatican*”.

Un alt *diferend*, care apare, din epocă în epocă, între *Francmasonerie* și *Culte* este concepția asupra *austerității (sărăciei)*, asupra prosperității și valorilor, azi, preponderent materiale. Criza unor societăți, decăderea și prăbușirea altora fac ca Masoneria să iasă *în lumină*, să nu se mai comporte discret, ca pe vremi de pace. Se vede acest lucru în întreaga istorie europeană, de la *Revoluția Franceză* până astăzi. În timp ce Națiunile se păstrează *conservatoare*, împotrindu-se *grabei istoriei*, *revoluțiile* recurează pierderile, amânarea, lăncezeala socială, crizele, înnoiesc și purifică lumea, prin *schimbări și reforme*, uneori dureroase. Astfel încât, în timp ce *credincioșii* (tuturor religiilor) preferă *tradiția, conservatorismul*, francmasonii devin un *ferment al Noului*, provocând mișcări sociale, curente, chiar *conspirații* („conspirare” – „a respira împreună”); planuri tainuite, complicități, până la proteste, greve, tulburări și revolte colective.

De asemenea, e demn de reținut și faptul că *Absolutismul* istoric, cultivând, obsedant, concepția „Religiei de Stat”, a născut și dezvoltat *mișcările* și „curentul” *Iluminismului*, împotriva prea strânsei relații dintre viața *religioasă* și viața *laică (politică)*, împotriva *bogotismului*.

O altă analiză și declerare a unor *legende* și „mistere” ne relevă caracterul *fabulatoriu și controversat* a ceea ce se crede, în chip fals, despre uniunile și societățile masonice. Spre ilustrare maximă: „Elementul *protestant*, nu Masoneria, a creat și consolidat America, chiar și celebrul principiu al *inamovibilității*: separarea puterilor în Stat, spre a se controla echilibrul social; și a elimina tiraniile, barbaria, agresiunea, violența”, afirmă autorul. O altă „confabulație”: marele prelat și gânditor ortodox *Athenagoras* nu a fost mason!?!... etc.

O altă *controversă*, privindu-i pe *credincioșii tuturor confesiunilor* și pe *francmasonii* este cultivarea *secretului*, în toate *activitățile lor*, cu excepția unor *ținute culturale*, când se prezintă și se produc publicului. Funcționează, apoi, neconținut, suspiciunea că ar fi elemente subversive și „periculoase”. Păstrarea *secretului*, însă, a fost utilizată, mai întâi, în *breslele de muncitori*, ale „zidarilor” (*masonilor*) *operativi*: constructorul bătrân preda, la moarte, fiului său unele *taine*, despre muncă, profesie, negocieri, pentru ca acela să poată *supraviețui*. (Aceasta este fabuloasa legendă a „înălțătorilor de catedrale” din Evul Mediu!...) O altă nuanță a ideilor: *secretul masonic* ar fi la antipodul *sfințelor taine!*... Anumite litere și cuvinte, șoapte, semne, atingeri, priviri și tăceri ar constitui eșafodajul aceluia *secret impenetrabil și periculos*. În realitate, afirmă gânditorul catolic Joseph de Maistre, citat de M.A.B.: „*secretul* a fost conceput, încă din antichitate, ca un *drept natural*; secretul vieții

private și al spațiului privat – taine sociale, inviolabile”. Un *lucru ascuns*, însă, în anumite vremuri, s-a transformat într-un *păcat*, ducând la formarea (și interpretarea) unui *concept-simbol-filosofico-religios* general – acela al „conștiinței încărcate” – și apoi imperioasa necesitate de a te *confesa, spovedi, elibera* și „curăți”, întru spirit și trup. „Trupul tău este un *templu* al lui Dumnezeu!...”, spun toate credințele religioase. (O *sentință*, scoasă dintr-o *scrisoare* a lui Pliniu cel Tânăr către împăratul Traian a devenit, însă, faimoasă: „Lucrurile plăcute se bucură, întotdeauna, de publicitate, în vreme ce crimele sunt acoperite de secrete!...”). Tot astfel, și cu *jurămintele* de toate chipurile, din viața oamenilor, la ceremonia căsătoriei, la război, în viața politică – jurăminte pe *Cărțile sacre* – ale tuturor religiilor, jurăminte la vedere, sau tănuite, sunt considerate *acte morale*, de susținere și păstrare a unor mari principii, cutume, legi, norme etc. *A accepta (ceva) de bună voie – și nesilit de nimeni!*...

În epocile întunecate, „barbare”, tiranice (*dictatoriale*, se spune azi), s-au dezvoltat, și la creștini și la masoni *porunci și interdicții* – ale *pedepsei și persecuției*, din pricina cultivării, ori încălcării *secretului*. La unii s-au exercitat *inchiziția*, la ceilalți *arderea* manuscriselor, a efigiei unor reformatori, condamnarea, rugul, spânzurătoarea, moartea ritualică ș.a. Azi, toate acestea au devenit „vetuste”, „depășite”, „cadece”.

*
A fost *Mântuitorul Nostru Isus Christos* „un disident unic politic al timpului său”?... se întrebă unii politologi și gânditori francmasoni; și se observă, clar, după cum e pusă întrebarea, că nu i se contestă lui Isus existența sa reală, istorică. A fost considerată noua sa concepție religioasă, ca „Fiu al lui Dumnezeu”, un *pericol* pentru *Mozaism*? Este Isus Christos „cel mai important revoluționar al tuturor vremurilor”?... A funcționat *Creștinismul* ca o partidă de opoziție, „o sectă”, „o grupare”, prin ere și veacuri, până când a fost *oficializat și legalizat* de Împăratul Imperiului Roman Constantin cel Mare?...

Cert este un lucru: *Ritul Scoțian Antic și Acceptat* se „adapă”, se constituie, pornind din *Creștinism*; iar din punct de vedere al *filosofiei, textelor* (și confesiunilor) religioase ale Lumii, ritul rămâne *mimetic* Marii Mistici creștine, însă și misterelor egiptene și grecești. Începând cu „botezătorul” Ioan și ajungând la „arhitectul Hiram” (al Templului lui Solomon), constatăm *reluări esențiale*. Hiram est omorât de discipoli, apoi *înviază*, ritualic; *se înalță*, deasupra dezbinărilor, cheamă, unește, conservă, cultivă – *mila, îngăduința (toleranța), egalitatea* între oameni, *frățietatea*. Iar întru ceea ce privește *nașterea națiunilor moderne*, unde obediențele francmasonice universale au avut un important rol, a fost proferată, reluată obsedant, expresia sacră a Mântuitorului, în timpul Rugăciunii, la *Cina cea de Taină*, unică, pentru propagarea, „vestirea” gândirii sale *de către Apostoli, la toate Neamurile*:
– „Ut Unum Sint!...” (17; 11)

*
Istoricul și eseistul Mircea Alexandru Birț a ales o *cale literară accesibilă*, în receptarea volumului *Francmasoneria și relațiile dintre cultele religioase: dialogurile* (platoniciene), urmând pilda unor *scriitori-filosofi*, în sec. XX: Paul Valery (*Monsier Le Teste*) și Cesare Pavese (*Dialoghicon Leuco*). Lectura a devenit, astfel, comprehensibilă și edificatoare. Dincolo de această complexă *istorie*, la care a lucrat aproape două decenii, Prof. Birț este o personalitate cunoscută: *laureat* al premiului „Gh. Marinescu” al Acad. Române (2001), grație unor aporturi științifice, privind *Psihiatria – Prolegomene critice, Tulburările comportamentului (Anorexia – Bulimia nervosă); De la Psihosomatică la Alexitimie* ș.a. MAB face parte din *ramura ilustră a familiei Enescu*, din Moldova. Bunicul său, dinspre tată, Moise Enescu, a fost unul dintre unchii compozitorului și primul practicant al trăirii nemijlocite într-o Lojă scoțiană de reflecție – apoi „participant” la un Congres (*Convent*) al Francmasoneriei Universale, ținut la începutul secolului XX, la Londra. Părintele său, Anton Mircea Enescu a devenit, după 1947, specialist la NASA. Din aceeași înrămurită familie făcea parte și regretatul critic și eseist Radu Enescu, de la revista „Familia”; fiul lui MAB, *Mircea Alexandru-Jr.* este un apreciat *teolog și lingvist*, specializat în istoria literaturii religioase comparate.

UN MIT CARE A DEVENIT REALITATE, ZBORUL

Geantă CONSTANTIN

Pornind de la cele arătate de Mircea Eliade și anume faptul că mitul codifică o experiență cu implicații generale la nivelul unei comunități umane, iar visul are conotații particulare la nivelul experienței unei anumite comunități, constatăm că foarte multe deziderate ale omenirii au trecut din vis în mit, iar mai târziu au devenit realitate.

Astfel, mitul, cuvânt provenit din grecescul mitos, este definit ca o narațiune tradițională complexă, născută în unghiul de incidență între planul cosmic și planul uman, al cărei conținut specific, emanând de la o societate primitivă, imaginează explicarea concretă a fenomenelor și evenimentelor enigmatice de caracter spațial sau temporal, petrecute în existența psihofizică a omului, în natura ambiantă și în univers, în legătură cu destinul condiției cosmice și umane, și care le atribuie tuturor acestora obârșii supranaturale datând din vremea creației primordiale și le consideră sacre și revelate de ființe supranaturale. Deci, altfel spus nașterea mitului presupune participarea individului și a comunității la spațiul și timpul sacru, care este considerat omogen, în raport cu cel profan, considerat eterogen, „uitare” și anamnesis, sau reamintirea - în sens platonice - a ceea ce sufletul sau individul „atman”, a contemplant pe când „se plimba” cu înțelepciunea colectivă-seculară „brahman”, prin Grădinile Elizee.

În fond civilizațiile au fost precum Pasărea Phoenix, pierind cu fiecare cultură dispărută, pentru a renaște din propria cenușă; fondul atavic-sapiential al indivizilor, înveșnicindu-se în melosul speciei.

De altfel, zborul, a constituit o preocupare străveche a omenirii, și fiecare civilizație încercând să-i dea o reprezentare proprie, l-a corelat cu anumiți zei sau eroi din propriul spațiu sacro-mitic. Dacă în tradițiile multor popoare întâlnim oameni-păsări, zei înaripați sau îngeri, fiecare dintre aceste reprezentări este legată de modul în care o anumită comunitate a perceput acest fenomen, a avut anumite experiențe în acest sens, sau (de ce nu?!) și-a amintit de vremurile, când a privit obiecte care zburau, vremuri atât de îndepărtate, încât au intrat în tărâmul legendei.

În Biblie, în special în Vechiul Testament, avem referiri la zbor. Dintre acestea amintim: răpirea lui Enoch la vârsta de 365 de ani, dar și răpirea lui Ilie, după apariția unui car de foc. Dar, să nu uitați nici pe Lilith, prima soție a lui Adam, care conform tradițiilor talmudice, a devenit demon feminin, crescându-i aripi și ajungând mama unei rase de giganți și demoni.

Trecând la alt spațiu cultural-religios, îl amintim pe Quetzalcoatl, sau Quetzal, Șarpele cu pene, pasăre simbolică a regenerării, un zeu aztec de primă importanță culturală, de origine toltecă, dar foarte răspândit în lumea nahualtă din Valea Mexicului.

Revenind la lumea asiatică, am întâlnit misterioasele „vimanas”, sau acele care cerești din miturile Indiei, care transportau zei și eroi cu viteze colosale prin spațiul aerian.

La chinezi și nu numai, întâlnim acei misterioși dragoni. Termenul latin este echivalent cu acela de șarpe, iar cel de origine grecească simbolizează a privi crunt.

Erau niște fapte mitologice complexe, adesea reptile monstruoase, care puteau zbura cu aripi sau fără. Erau înzestrate cu capacitatea debordării de flăcări și fum, de obicei sulfuros. Sunt prezente în diferite aspecte zoomorfe aproape în toate mitologiile.

Dar, pentru că este vorba despre zbor și despre spațiul mitic-cultural chinezesc, nu putem să ometem acele tulburătoare informații despre spațiile vide - șapte sau opt - care înconjoară Pământul.

Mai întâlnim pe „djinni” în tradiția arabă, îngeri în tradiția creștină, care, fie că zburau, fie că se deplasau - precum Hermes, mesagerul zeilor olimpicieni - cu viteze foarte mari.

În tradiția grecească, zborul ocupă un loc aparte. Astfel, Perseu intră în posesia unor sandale înaripate de la Nimfe, Helios, zeul solar străbate zilnic cerul, în calul său de foc tras de cei patru cai năvăși-Pyroeis, Eous, Ethon, Phlegon-iar Pegasos este calul înaripat care purta Muzele pe Muntele Parnassos.

Un loc aparte ocupă, însă mitul despre Dedal și Icar. Astfel, Dedal, arhitect și sculptor mitic grec a construit Labirintul din Creta, la cererea regelui Minos pentru închiderea Minotaurului. Minotaurul este un monstru enigmatic din mitologia greacă, jumătate om, jumătate taur, fiul adulterin al soției regelui cretan Minos, Pasiphae, născut din amorul ei cu taurul trimis în Creta de zeul Poseidon. Astfel după ce Theseus a pătruns în Labirint cu ajutorul Ariadnei, Minos a închis pe arhitectul Dedal și pe fiul său Icar chiar în acest edificiu, unde urmau să fie devorați de înfiorătorul Minotaur.

Dedal construiește două perechi de aripi artificiale, din penele păsărilor ucise de Minotaur, lipidu-le cu ceară topită apoi la soare. Împreună cu fiul său Icar, Dedal reușește să scape din Labirint și implicit de Minotaur, zburând cu aripile confecționate.

Din cauza lăcomiei sale de înălțimi tânărul aeronaut, Icar, cu aripile dezmembrate, s-a prăbușit și a murit. În schimb, Dedal, e găzduit de regele Kokalos în schimbul unor lucrări de arhitectură. Acest mit grecesc, pur simbolic, imaginat în virtutea aspirației umane de zbor prin imitarea păsărilor, este o parabolă a dorinței de a explora zonele înalte ale aspirației umane.

Încercătura simbolică este fascinantă. Dedal, este bătrânul, „înțeleptul lumii”, care construiește edificii și aripi, Icar este tânărul „nesăbuitul”, care se avântă când spre mare, când spre soare, prăbușindu-se în final tocmai prin nesăbuița acțiunii sale. Mit, cu semnificații multiple, a căpătat contururi diferite în literatură și artă, iar într-o epocă târzie, la confluența secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea, ecourile sale se resimt și în partea a doua a lui Faust, operă a genialului poet Goethe, unde sub masca lui Euphoryon, fiul nefericit al lui Faust și Elena, prăbușit în urma avânturilor sale nefirești. Se observă aici transpunerea simbolică a titanului Byron, mort pe tărâmurile noii Elade.

Dar obsesia zborului, nu a părăsit niciodată ființa umană. El apare sub diferite forme și aspecte, fie la oamenii de știință, sau la vizionari și artiști. Astfel Roger Bacon își imagina, încă din secolul al XIII-lea, vehicule spațiale, automobile, vapoare și chiar submarine. Leonardo da Vinci, la confluența secolelor XV-XVI, proiecta aparate de zbor, pentru ca Cyrano de Bergerac să experimenteze mai târziu zborul; experiment în urma căruia va rămâne toată viața infirm. Jonathan Swift, mai înainte de realizarea primului experiment de zbor cu balonul, descria într-una din călătoriile lui Gulliver o insulă zburătoare, care se deplasa bazându-se pe proprietăți magnetice.

Marii vizionari au vorbit și ei despre posibilitatea zborului, astfel Nostradamus, într-un catren din secolul al XVI-lea, menționa: „Oamenii vor călătorii în toată siguranța prin cer/ Pe pământ și pe mări....”. Iar Maica Shipton (1448-1561), arăta că: „În aer vom vedea pe om,/ În alb, în negru, în verde (avioane n.n.)”.

În secolul al XIX-lea, pe când Jules Verne descria o posibilă călătorie de la Pământ la Lună, Lermontov în Demonul descria călătorii prin spațiul cosmic, iar Eminescu, descriind în poeme sale călătorii prin Univers, anticipa prin genialele sale intuiții pe Einstein, care a fundamentat teoria relativității. Un alt autor român, azi aproape uitat, vorbea despre o călătorie în spațiul cosmic. Astfel, Victor Anestin, descrie în 1899, în romanul „În anul 4000 sau o călătorie la Venus”, o navă care „devorează spațiul și timpul”, fiind capabilă să ajungă pe Venus.

Însă, spațiul românesc ne mai rezervă și alte surprize. Astfel Conrad Hass (1509-1579), stabilit la Sibiu, a fost inventatorul celor dintâi rachete multiple din istoria tehnicii.

După prima ascensiune, pe care o face la 5 iunie 1783, cu ajutorul balonului cu aer cald Joseph Montgolfier, urmează epoca dirijabilelor și a baloanelor nacelă, pentru ca la începutul secolului al XX-lea, în 1903, doi americani, frații Wright, să reușească zborul cu ajutorul unui avion. Dar cel dintâi care s-a ridicat de la sol numai prin forța motorului său, realizând întâiul zbor mecanic din istoria tehnicii mondiale, a fost în 1906 românul din Banat, Traian Vuia.

În anii 1909-1910, Henri Coandă concepe și apoi construiește primul avion cu reacție din lume. Iar Aurel Vlaicu, caracterizat de Octavian Goga ca un „val de lumină, care a izbucnit din regiunile vaste ale geniului nostru popular”, după perfor-

manțele de zbor realizate în țară și străinătate, în temerara sa încercare de a trece primul Carpații, ca un simbol al unității tuturor românilor, s-a prăbușit la 13 septembrie 1913, la Bănești, lângă Câmpina. A rămas însă un simbol al aspirației geniului românesc spre universalitate.

Secolul al XX-lea, a fost martor al unui eveniment epocal, astfel după lansarea de către URSS în 1958 a primului satelit artificial, a urmat zborul primului om în cosmos, neuitatul Iuri Gagarin la 12 aprilie 1961. În 1969 Neil Armstrong, a fost primul om care a pus piciorul pe Lună, rostind memorabile cuvinte: „Acest pas este mic pentru om, dar este uriaș pentru umanitate.”

Venus, Marte și alte planete își așteaptă vizitatorii terestri. Însă să nu uităm au trecut doar 14 ani din secolul XXI!

BIBLIOGRAFIE:

1. VICTOR KERNBACH, DICȚIONAR DE MITOLOGIE GENERALĂ, EDITURA ALBATROS, BUCUREȘTI, 1983.
2. EDMOND NICOLAU, I.M.ȘTEFAN, OAMENI DE ȘTIINȚĂ ȘI INVENTORI ROMÂNI, EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1987.
3. VICTOR ANESTIN, ÎN ANUL 4000 SAU O CĂLĂTORIE LA VENUS, EDITURA DACIA, CLUJ-NAPOCA, 1986.
4. MIRCEA ELIADE, EȘURI, MITUL ETERNEI REÎNTOARCERI, MITURI, VISE ȘI MISTERE, TRADUCERE DE MARIA IVĂNESCU ȘI CEZAR IVĂNESCU, EDITURA ȘTIINȚIFICĂ, BUCUREȘTI, 1991.
5. ARTHUR CROCKETT, PROFETIILE INEDITE ALE LUI NOSTRADAMUS, ROM DIRECT IMPEX, CVOPYRIGT 1994-FRANCE.
6. DICȚIONAR DE FILOZOFIE, EDITURA POLITICĂ, BUCUREȘTI, 1978.
7. BIBLIA SAU SFÂNȚA SCRIPTURĂ, EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE, 1975

O pădure de suflete, S-PC, 1990, lemn, Revoluționari 1989

AVOCATUL, CONDAMNAT LA ÎNCHISOARE, “BAIAT DEȘTEPT” .. BIRUITORUL “INSOLVENȚELOR”!

S-a dat zvonul că de Sf. Gheorghe, când românii pun Sarmindeni pe la porți, va sosi în capitala hidroenergetică a Oltului, la Rm. Valcea, un mare omorător de balauri. Nimic bun pentru cei ce-l cunosc pe Remus Borza, desemnat de ... politicienii de-o anumită culoare să rezolve niște insolvențe tot de ei provocate, prin ingineria puterii, întotdeauna în mare foame de resurse. Nimic bun, pentru că venirea acestui guraliv cu tupeu, numai în pragul marilor sărbători, nu are nimic comun cu sfințenia, ci mai mult cu o cobe... de vreme rea, cum sunt veștile anunțate cu darea oamenilor afară, restructurări de posturi, diminuări ale drepturilor câștigate. De ce vine? să întrețină o mare și permanentă minciună publică, după cum funcționează toată puterea aflată la ...butoane, nesupunând adevărul până la capăt. Un exemplu! șomajul oficial, confirmat statistic, nu adaugă niciodată printr-o notiță explicativă că multe milioane de români, unii foarte calificați, au luat calea exodului pentru că Țara condusă, acasă... nu le-a oferit locurile de muncă. Dacă ar fi rămas, care ar fi fost situația statistică?

În ce constă minciuna? Că oamenii hidroenergeticii românești au provocat ei deranjul economic-financiar al agentului economic HIDROELECTRICA S.A! Nu acesta este adevărul. Conducerea: AGA, Consiliul de administrație, Conducerea executivă au fost emanația politicului iar reglementările puse în scenă tot ale acestuia. Pe baza acestor reglementări s-au afirmat *baieții deștepți* cu celebrele contracte, au fost deturnate priorități la investiții, modernizări și amânările unor cheltuieli necesare. Sunt multe nume de politicieni: foști miniștrii, prim miniștrii, directori executivi, dovedite interesate și apoi etichetate ca atare, ca imorale. Dar ceea ce se cunoște este doar vârful unui aisberg cu cele mai grele... sub marele preș apărut, după cum vedem, chiar de puterile statului! (Șova, Vosganian, Videanu, de ex.!) Să mai vorbim despre Dan Ioan Popescu, Codruț Serș? Să vorbim despre VATECH, EUROFINANCE, de încercările de spargere a HIDROELECTRICII, pentru salvarea complexelor energetice cu... complexul lor bazin electoral? Să vorbim despre oneroasa modernizare a sectorului Slatina-Dunare a Oltului și nefinalizarea hidrocentralelor ale acestei amenajări (Hoghiz, Racovița, Căineni, Islaz!)? Anexăm ... o promisiune nerealistă a politicului... făcută cu 14 ani în urmă, tot la Rm. Valcea (la comandă erau atunci Adrian Năstase, Dan Ioan Popescu, Pena Eugen... cu toții dovediți mai

apoi ... penali!). Sectorul hidroenergiei românești a fost considerat, este în continuare, un fel de minge de ping pong într-un joc al mendrelor ca toate oile de muls. Metodele, cu acte în regulă întotdeauna, nu au fost niciodată de negăsit pentru “baieții deștepți” cu mirosul banilor negrii pentru partid, pentru lideri și trepăduși intermediari. Să nădăjduim că adevărata deparazitare va merge până la capăt!

Domeniul, profitabil în condiții normale (morale!) pentru orice om de bună credință a fost demonizat, transformat în balaurul care trebuia ucis, cu orice preț, inclusiv cu inevitabilele costuri viitoare pe care le vor plăti urmașii... ca în orice chestiune sustenabilă. Insolvența a fost provocată de hidraulicitatea scăzută a unui an, de compensarea cu energie termo a contractelor încheiate, de introducerea taxei pe apa brută de “n”... ori, deși într-o linie tehnologică (cascada de hidrocentrale) se intră doar o dată... Altfel spus pentru Olt se plătește de vreo douăzeci și cinci de ori mai mult!) Insolvența, ca o mare găselniță publică, dădea bine la un anumit electorat, care nu prea știa el decât ceea ce-i clădea presa... cu angajament! Dacă s-ar fi știut că fiecare “deștept” avea un mare șef politic, sus pus, și mai deștept... alta ar fi fost situația!

Să revenim la Euro-insol și la Remus Borza. O firmă cu multe incredințări gras comisionate, zice-se de succes. Omul cunoscut de noi direct: un arogant și cu un limbaj agresiv, misogin, nepoliticos să pară mâna forte care în mod sigur... trebuia să ucidă balaurul. Nimic mai simplu între niște oameni învățați cu ordine, disciplină, buni profesioniști, dintr-o cultură de organizație bine articulată în timp, neobișnuiți cu cărțile și cu încredere totală în conducătorii lor. Sarcina avocatului, “atotștiutor” al unui domeniu totuși foarte specializat, era să demonstreze că el eficientizează o activitate, care nu suferea în procesul ei tehnologic, ci tocmai acolo unde politica își băgase coada, ca în toată economia românească. Cum să faci o demonstrație când vii din zona celor ce au cauzat... boala? În politică minciuna, ori adevărul trunchiat... sunt soluții verificate. Vehiculul poate fi presa aservită și informația ... bătând întotdeauna într-o dungă. Simplu! Productia mare de hidroelectricitate nu are legătură cu apa multă a unui an bun hidrologic, cu munca palmașilor din hidrocentrale, cu calitatea mentenanței, ci este efectul direct al măsurilor dispuse de administratorul judiciar. Apoi ce mare inginerie poate fi atunci and forțezi, evident cu costuri viitoare inevitabile, reducerea

cheltuielilor de existență, chiar în anii hidrologici buni, să se vadă niște rezultate ostentativ de mari... să-ți marcezi niște victorii false? Oricine știe că dacă nu ai cheltuieli... indicatorii vor fi buni. Contextul întâmplător al lipsei de resurse în vecinătate (vezi exportul la vecini, în 2014!) și valorificarea nesperată la prețuri mai bune, să fie cumva meritul celui ce-și arogă succesul? Să fim serioși! Cum nici trambițata realizare a începutului de an 2015 nu se poate lua în discuție din moment ce a mâncat tot ceea ce avea în camera marilor lacuri din zestrea ploiosului an 2014! Cât despre măsurile întreprinse, cu recoltă imediată, (pe durata contractului comisionat) să subliniem doar că pe termen nu prea îndepărtat își vor produce marile efecte: - Reducerea costurilor cu paza afectează, iresponsabil, siguranța construcțiilor într-o perioadă, paradoxal, când ar trebui întărită vigilența; -Exod, provocat abrupt în rândul personalului cu mare experiență, fără a permite transferul între generații (o forță de muncă formată cu multe costuri în timp, nu se poate înlocui abrupt!, fără consecințe imprevizibile); - Destructurarea unor scheme administrative, dovedite funcționale, de dragul unor economii la salarii și în afara unei viziuni a valorii... (ne integram cumva într-o scars a valorilor...? Vrem hemoragie de specialiști în afară, cum se întâmplă cu medicii, informaticienii...?); -Centralizarea unui proces, foarte lipit de realitatea geografică, cu conexiuni funcționale cu locul unde are loc este o gravă eroare de înțelegere a mecanismelor și a nevoii de a avea în timp real datele și informațiile și mai ales să iei deciziile! (deciziile proaste privind tranzitarea viiturilor mari pe Olt, impuse de centru, au cumva nevoie de vreo catastrofă pentru a evita altele și pentru a se tempera un zel nebun? Domnilor! Nu vine Sf.Gheorghe, purfătorul de biruintă! Vine Remus Borza, fost mare șef pe la onorabila MLNR (plecat din motive de moralitate: condamnarea este incompatibilă cu statutul masonului!) să vă vorbească, precum toți... ploicienii de marețele lui rezultate și despre plecarea unora dintre dvs. Vine, ca și în alte ocazii, atotștiutor, ca o cobe a vremurilor cu înființarea noilor locuri de muncă, pe care tocmai le desfintează, cu importanța dvs., în angrenajul unei activități foarte eficiente... pentru care câștigați prea mult și mai trebuie făcute ajustări... să crească veniturile penalilor între care, deși scund, el este un mare baieat deștept... ca toți penali!

Mihai SPORIȘ, 22.04.2015

(urmare din pag.3)

PERSONALITATEA ȘI DESTINUL...

Prin moartea sa regele scăpa de chinurile pe care le îndurase în ultimele luni. „Ți-a fost credincios până la moarte” telegrafia regina Elisabeta împăratului german Wilhem I, în acele zile grele pentru ea. Într-adevăr, Carol I a rămas totdeauna fidel patriei sale¹.

Referitor la trecerea în eternitate a celor doi „monarhi”, presa vremii arăta că moartea domnitorului Al. I. Cuza a întristat majoritatea populației „de jos”, iar țărănimea îngenuchia în biserici înălțând rugăciuni pentru odihna sufletului celui ce i-a ocrotit și s-a jertfit pentru ei.

Cât privește vestea sfârșitului regelui Carol I, aceasta a fost primită în popor ca o ușurare², cu un sentiment de eliberare provocat de teama posibilei intrări a României în război alături de Germania în 1914, susținută de cel dispărut.

Neîndoielnic că în perioada 1859-1914, când au păstorit țara cei doi monarhi, România a trecut prin mari frământări și prefaceri s-au comis și multe greșeli, stângăcii, a existat și corupție din plin, însă conducătorii țării de atunci își făceau cu responsabilitate datoria, respectând cu strictețe CONSTITUȚIA ȘI LEGILE ȚĂRII.

Așadar, pe temeiul reformelor din vremea celor șapte ani rodnici ai domniei lui Alexandru Ioan Cuza, procesul de modernizare avea să continue pe vremea lungii domnii a lui Carol I, în așa măsură încât la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui următor România se impunea în Europa de Sud-Est ca cel mai însemnat dar și cel mai evoluat stat independent din zonă.

În anii postdecembriști însă, lipsa de demnitate și incompetența celor mai mulți politicieni a fost asociată cu tendința de a executa servil nu doar ce ni se cere, ci de a executa servil ceea ce ar face plăcere celorlalți; se mimează reforme democratice în care domină provizoriul descumpănitor și păgubos, moralmente devastator și condamnat în care ne complacem. Se pare că avem o tristă vocație de a ne pune noi înșine piedici în calea progresului. La fiecare schimbare de regim politic se neagă, cu vehemență și patimă, tot ce s-a făcut înainte iar proiectele naționale de continuitate și perspectivă sunt inexistente.

Politicienii și guvernării de după 1989 nu au învățat nimic din istorie, bunăoară din lecția lui Carol I, care a înțeles că reformele lui Cuza erau fundamentale pentru statul român modern și care și-a construit lunga sa domnie pe această osatură de reforme a primului domnitor al României moderne, Al. Ioan Cuza.

¹ Academia Română, *Istoria Românilor, vol. VII, tom. I*, Constituirea României moderne (1821-1878), Coordonator Acad. Dan Berindei, Editura Enciclopedică, București, 2003, p. 477-587 și *Istoria Românilor, vol. VII, tom. II*, De la Independență la Marea Unire (1878-1918), Coordonator Acad. Gh. Platon, p. 149-223; p. 395-454.

² Nicolae Isar *În viziunea lui Mihai Eminescu, domniile lui Al. I. Cuza și Carol I*, în „Opinia națională”, nr. 537, 13 iunie 2014, p. 4.

³ Constantin C. Giurescu, *Viața și opera lui Cuza Vodă*,

Editura Științifică, București, 1966, p. 136-405.

⁴ Neagu Djuvara, *O scurtă istorie ilustrată a românilor*, Ed. Humanitas, București, 2013, p. 267:270.

⁵ Ioan Scurtu, *Istoria Românilor în timpul celor patru regi, Carol I*, Editura Enciclopedică, București, 2011, p. 239-240.

⁶ „Opinia națională” nr. 350, 16 decembrie 2002, p. 5.

⁷ I. G. Duca, *Amintiri politice*, vol. I, Munchen, 1981, p. 16, 26 și 27.

⁸ Nicolae Isar, *Modernizarea României sub domniile lui Al. I. Cuza și Carol I*. Câteva considerații, în „Opinia națională”, nr. 525, 14 martie 2011, p. 8.

⁹ Ion Bulei, *Viața în vremea lui Carol I*, Editura Tonic, București, 2005, p. 274; *Adevărul număr al victimelor răscoalei din 1907*, în „Magazin istoric”, februarie 2015, p. 9.

¹ Ioan Scurtu, op. cit., p. 203.

¹ Nicolae Isar, op. cit., p. 8.

¹ Ibidem

¹ Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului Român*, ediția a IV-a revăzută și adăugită, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2011, p. 227-235; 266-267.

¹ Ion Scurtu, op. cit., p. 243.

¹ Ibidem, p. 240.

¹ Ibidem

¹ Nicolae Isar, op. cit., p. 8.

¹ Constantin C. Giurescu, op. cit. p. 380.

¹ Ion Scurtu, op. cit., p. 240.

² Ibidem, p. 244; Florentina Țone, *Moartea primului Rege al României*, în „Historie”, septembrie 2014, p. 12; Crenguța Turturică și Sorin Turturică, *Regele a murit*, în „Historie”, septembrie 2014, p. 14-28; 34-35.

PRIMĂRIA COSTEȘTI LUPTĂ PENTRU CULTURA LOCALĂ

CATRE,

ARHIEPICOPIA RAMNICULUI - IPS VARSANUFIE

Despre proiectul cultural, inițiat la Mănăstirea Bistrița – Vâlcea, Primăria comunei Costești a luat cunoștință în data de 17 oct. 1984, când Arhimandritul Veniamin Micle, starețul și dirigintele șantierului de restaurare a monumentului istoric și bisericesc din localitate, prin adresa nr. 88/17 oct. 1984, informa Consiliul Popular al Comunei Costești - Biroul Executiv, că spațiile urmează să adăpostească valori ale Patrimoniului național: fond de carte veche, muzeul tiparului românesc, expoziție de artă medievală și laboratoare pentru restaurarea cărților și icoanelor vechi.

De atunci, proiectul a fost permanent în atenția autorităților locale, sprijinind eforturile depuse de Arhim. Veniamin Micle, dar și îngrijorându-se atunci când proiectul a început să fie abandonat de conducerea Mănăstirii care a urmat după Domnia Sa.

Prof. Dr. Gheorghe Deaconu, personalitatea cea mai autorizată, fost director al Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea, a tipărit la finalul cărții: Arhim. Veniamin Micle, Școala mănăstirească de la Bistrița în cultura românească, Râmnicu Vâlcea, 2004, următoarele:

„Textul pe care ni-l oferă arhimandritul Veniamin Micle este rezultatul firesc al unor îndelungate și laborioase preocupări științifice, valorificate, între altele, în lucrarea Mănăstirea Bistrița Olteană (Sfânta Mănăstire Bistrița. Eparhia Râmnicului, 1996). Dar el s-a constituit ca atare pe temeiul comunicărilor prezentate de autor, la solicitarea Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Vâlcea, în contextul reuniunilor științifice organizate de această instituție, în parteneriat cu Episcopia Râmnicului, cu alte instituții și organizații culturale, în perioada 2001–2003. Problematika acestor reuniuni a fost axată pe unul din cele mai ambițioase proiecte culturale ale Vâlcei contemporane: realizarea, la Mănăstirea Bistrița, a unui așezământ cultural complex, menit să reactiveze rolul de focar spiritual al Bistriței Oltene. .

La 8 septembrie 1983, părintele Veniamin Micle, pe vremea aceea, mare eclesiarh al Catedralei episcopale a Râmnicului, a fost delegat la Mănăstirea Bistrița pentru oficierea sfintelor slujbe. Cu acest prilej, părintele Veniamin Micle a constatat că întregul edificiu era liber, fiind evacuat, în 1982, de Grupul Școlar Bistrița, și drept urmare, a întocmit și a înaintat Episcopiei Râmnicului un memoriu în care propunea preluarea clădirilor Mănăstirii Bistrița. P.S. Iosif, episcopul Râmnicului, a fost de acord, cu condiția ca părintele Veniamin Micle să se stabilească la Bistrița, în vederea deschiderii șantierului de restaurare. La 19 octombrie 1983, prin Ordinul nr. 8039, arhimandritului Veniamin Micle i s-a încredințat organizarea, îndrumarea și coordonarea administrativă.

În 1984, au fost preluate oficial clădirile și au început lucrările de restaurare. Încă de atunci s-a stabilit că aici, la Bistrița, în paralel cu reorganizarea vieții monahale, să se creeze un centru de restaurare și conservare a bunurilor de patrimoniu (icoane și carte veche). Pentru realizarea acestui scop, s-a conturat următoarea compartimentare a spațiului: în pavilionul sudic: organizarea unor chilii confortabile, cu baie și grup sanitar, pentru călugării cărturari, precum și a unor sufragerii, saloane și apartamente pentru potențialii cercetători; în pavilionul nordic: amenajarea Muzeului tiparului românesc, a unor spații pentru depozitarea și tratarea cărților colectate din cuprinsul Eparhiei Râmnicului, a unor laboratoare pentru restaurarea cărților și a icoanelor și a spațiilor pentru conservarea acestor bunuri de patrimoniu, precum și a sălilor necesare pentru activitatea documentară și științifică: săli de lectură și de studiu, sală de simpozioane, conferințe și comunicări, sală de proiecție filme etc. După întocmirea documentației și obținerea avizelor necesare, în septembrie 1986, au început lucrările. Părintele Veniamin Micle, în calitatea de diriginte de șantier, numit prin Ordinul nr. 6005/1986 al Episcopiei Râmnicului, a coordonat lucrările de la Bistrița în perioada 1986–1992.

În anul 1992, P.S. Gherasim, episcopul Râmnicului, constatând că lucrările au fost efectuate în proporție de 80%, a hotărât să fie aduse la Bistrița maici care, în paralel cu activitatea spirituală, să urmărească finalizarea lucrărilor șantierului și să se pregătească pentru munca de restaurare și conservare a bunurilor de patrimoniu.

La reuniunea din iunie 2001, menită să reactiveze, după aproape un deceniu de la încheierea șantierului, valoroasa inițiativă. Arhim. Veniamin Micle, fostul diriginte al șantierului și specialistul cel mai autorizat în istoria Mănăstirii Bistrița, a trecut în revistă evoluția și problematica proiectului, susținând necesitatea și posibilitatea creării, la Bistrița, a unui centru de cultură medievală, având drept nucleu: „Colecția de manuscrise și carte veche din fosta bibliotecă a Mănăstirii Bistrița”. În sprijinul acestui proiect, arhimandritul Veniamin Micle a desfășurat o temeinică și convingătoare argumentație științifică, demonstrând că Mănăstirea Bistrița a constituit, în secolele XVI–XVIII, un puternic centru al culturii românești, aici funcționând o adevărată școală cărturărească. Dezbaterile purtate pe marginea expozeului prezentat de părintele Veniamin Micle, asociate cu vizitarea spațiului destinat, au identificat problemele majore și coordonatele esențiale ale obiectivului preconizat. Pentru materializarea acestui obiectiv de patrimoniu cultural, s-a înființat un Comitet de inițiativă prezidat de P. S. Gherasim, episcopul Râmnicului, iar pentru întocmirea proiectului preliminar a fost constituit un grup de lucru format din: arhim. Veniamin Micle, prof. dr. Gheorghe Deaconu, directorul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, prof. Dumitru Andronie, directorul Direcției Județene a Arhivelor Naționale, și prof. Eugen Deca, directorul Muzeului Județean Vâlcea.

Grupul de lucru desemnat s-a întrunit în ziua de 31 decembrie 2001, la Mănăstirea Bistrița, aprofundând problematica obiectivului, evaluând condițiile și posibilitățile spațiului rezervat, conturând componentele viitorului complex muzeistic - ca fundament al activității de întocmire a proiectului preliminar.

Proiectul Complexului muzeistic de la Mănăstirea Bistrița, conceput drept Centru de cultură medievală și structurat pe trei compartimente (Muzeul Mănăstirii / Muzeul tiparului românesc; Biblioteca de carte veche românească; Laboratorul de conservare și restaurare), a fost redactat și prezentat de semnatul acestor pagini în cadrul reuniunii de lucru privind cartea veche din județul Vâlcea, care a avut loc la Episcopia Râmnicului, în ziua de 16 aprilie 2002, în prezența P.S. Gherasim. Cu acest prilej s-a efectuat și o primă evaluare a patrimoniului vizat. La dezbaterile pe marginea proiectului prezentat au participat: arhim. Veniamin Micle, prof. Ioan St. Lazăr, prof. Dumitru Lazăr, prof. Dumitru Andronie, prof. Costea Marinoiu, prof. Vasile Roman, prof. Petre Purcărescu, pr. Petre Mateiescu, Liliana Beu, Aneta Bardașu, Violeta Ghelmez. În acest context, a fost definitivat Comitetul de inițiativă, având următoarea componență: P.S. Gherasim, episcopul Râmnicului, arhim. Veniamin Micle, prof. dr. Gheorghe Deaconu, directorul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, prof. Dumitru Andronie, directorul Direcției Județene a Arhivelor Naționale, prof. Eugen Deca, directorul Muzeului Județean, prof. Dumitru Lazăr, directorul Bibliotecii Județene „Antim Ivireanul”, prof. dr. Ioan St. Lazăr, președintele executiv al Fundației Culturale „Sfântul Antim Ivireanul”, prof. Costea Marinoiu, președintele Societății Culturale „Anton Pann” și pr. Petre Mateiescu. S-a convenit, de asemenea, ca o delegație culturală să efectueze o vizită la Muzeul Național al Unirii de la Alba Iulia, pentru a cunoaște experiența acumulată de Centrul Național de Conservare și Restaurare a Cărții Vechi.

Prin grija Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, vizita preconizată a avut loc în ziua de 14 mai 2002. Delegația culturală, formată din Gheorghe Deaconu, Dumitru Lazăr, Nicolae Bănică-Ologu, directorul Memorialului „Nicolae Bălcescu”, pr. Petre

Mateiescu, reprezentatul Episcopiei Râmnicului, monahia Mihaela Tamaș, stareța Mănăstirii Bistrița, Florin Epure, inspector de specialitate la Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, și Elena Jorovlea, restaurator la Muzeul Județean, a vizitat Centrul Național de Conservare și Restaurare a Cărții Vechi din cadrul Muzeului Național al Unirii de la Alba Iulia, dialogând cu echipa de specialiști, Alexandru și Sofia Știrban care coordonează acest laborator, și perfectând o deplasare a acestora la Mănăstirea Bistrița.

Vizita specialiștilor în conservarea și restaurarea cărții de patrimoniu de la Alba Iulia la Mănăstirea Bistrița, organizată de Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, s-a desfășurat în zilele de 11–12 iunie 2002 și a avut drept scop principal evaluarea condițiilor tehnice și a posibilităților materiale de realizare a Laboratorului de conservare și restaurare a patrimoniului, ca nucleu vital al Complexului muzeistic preconizat. După un răstimp de analiză și reflecție, echipa de specialiști de la Alba Iulia a prezentat Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național și Episcopiei Râmnicului un referat profesional, stabilind ca prioritate absolută măsurarea și controlul umidității și oferind un proiect de amenajare a atelierului „Carte” în cadrul Laboratorului de conservare și restaurare a patrimoniului eclesial.

În acest răstimp, în contextul vizitei de lucru pe care a efectuat-o în județul Vâlcea, în perioada 6–8 iulie 2002, pentru a cunoaște problematica patrimoniului cultural național din acest spațiu și, cu precădere, pentru a evalua stadiul lucrărilor pe șantierele cuprinse în Planul Național de Restaurare, academicianul Răzvan Theodorescu, ministrul Culturii și Cultelor, a inclus în program și Mănăstirea Bistrița. Prestigiosul istoric al artei românești a fost informat asupra proiectului, a vizitat edificiul rezervat acestui obiectiv și a apreciat inițiativa de a realiza la Bistrița un amplu complex muzeal. În dialogul purtat de P.S. Gherasim și semnatul acestor pagini cu academicianul Răzvan Theodorescu, s-a conturat ideea realizării, în cadrul acestui complex, a Muzeului Național de Artă Medievală a Țării Românești, care să prezinte, prin obiecte, imagini și documente, valori reprezentative din arta medievală a Țării Românești.

În primăvara anului 2003, Mănăstirea Bistrița a fost vizitată și de prof. univ. dr. Ioan Oприș, secretar de stat la Ministerul Culturii și Cultelor, care, de asemenea, a luat cunoștință de proiect, a vizitat spațiul și i-a asigurat pe organizatori de sprijinul Ministerului Culturii și Cultelor, în primul rând de asistența de specialitate a Laboratorului Național de Cercetare în Domeniul Conservării și Restaurării Patrimoniului Mobil.

În cursul anului 2003, au continuat eforturile profesionale și organizatorice pentru aprofundarea problematicii științifice a proiectului, pentru elaborarea documentației tehnice și pentru identificarea unor formule eficiente de rezolvare a problemelor de umiditate cu care se confruntă clădirea. În această sferă de preocupări s-a înscris și atelierul de patrimoniu cu tema „Mănăstirea Bistrița – un viitor centru al culturii românești”, programat în cadrul manifestării „Bistrița – centru al culturii medievale românești”, organizată de Episcopia Râmnicului, Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, Muzeul Județean și Mănăstirea Bistrița, în ziua de 20 septembrie 2003. La dezbateri, axate mai ales pe componentele profesionale și tehnice ale proiectului, au participat: P.S. Gherasim, arhim. Veniamin Micle, prof. dr. Gheorghe Deaconu, prof. dr. Ioan St. Lazăr, prof. Eugen Deca, prof. Costea Marinoiu și doi specialiști în materie de conservare a patrimoniului: Irina Petroviciu, de la Laboratorul Național de Cercetare în Domeniul Conservării și restaurării Patrimoniului Mobil, și Elena Mircescu, conservatorul Muzeului Județean. Autoritățile județene au fost reprezentate de: Smarand Țana, director în cadrul Prefecturii și Lazăr Constantin, secretarul Comisiei de învățământ – Cultură a Consiliului Județean Vâlcea.

Fiecare reuniune din această suită a constituit, pentru arhimandritul Veniamin Micle, încă un prilej de a aduce noi și elocvente argumente pentru susținerea proiectului amenajării la Mănăstirea Bistrița a unui Centru de Cultură Medievală a Țării Românești, cuprinzând cele trei module: Muzeu,

Biblioteca și Laborator. Dezbaterile au relevat că proiectul este realist și realizabil, cu condiția ca materializarea lui să devină un obiectiv pe deplin asumat de forurile eclesiastice, culturale și administrative ale județului Vâlcea și să fie consistent sprijinit de Patriarhia Română și Mitropolia Olteniei, de Ministerul Culturii și Cultelor.

Pledoaria arhimandritului Veniamin Micle pentru materializarea acestui proiect a îngemănat, de fiecare dată, competența cărturarului stăpân pe subiectul cercetat și fervoarea călugărului împătimit de crezul înaintașilor săi. În viziunea călugărului cărturar, așezământul cultural de la Bistrița ar reactiva prestigiul cultural al vechii ctitorii a Craioveștilor, transformând-o într-un Athos românesc. Gândul creator al părintelui Veniamin Micle a generat, în cadrul dezbaterilor pe marginea proiectului, formularea unui ideal chiar mai ambițios: dezvoltarea, la Bistrița, a unui centru cultural de anvergură europeană, care să polarizeze interesul ortodoxiei răsăritene. Temeiul îl găsim în rolul pe care Bistrița l-a îndeplinit la începuturile monahismului românesc.

Proiectul are și fundament științific, și fundament pragmatic. Fundamentul științific ni-l oferă studiul de față, în care autorul demonstrează, cu mărturii și documente, că „Școala mănăstirească de la Bistrița” a jucat un rol de prim rang în cultura românească, reprezentând un ferment de spiritualitate și creativitate. Iar fundamentul pragmatic îl constituie faptul obiectiv că, prin investițiile profesionale, organizatorice și economice, realizate de-a lungul celor peste 20 de ani, sub păstorirea episcopului Gherasim, sunt asigurate premisele esențiale ale acestui obiectiv: un spațiu generos (cu o suprafață

de aproape 1000 m²) și un patrimoniu valoros (peste 10.500 volume de carte veche).

De mai bine de două decenii, arhimandritul Veniamin Micle trăiește și trudește pentru împlinirea unui nobil ideal cărturăresc - acela de a reinvia spiritul Școlii mănăstirești de la Bistrița. Dar pentru ca acest spirit să capete trup, așezământul cultural preconizat la Bistrița este vital. În concepția editorului, prezentul studiu nu este numai un argument, ci, mai ales, un apel: cărturarul de la Bistrița merită din plin credit și sprijin. Gheorghe Deaconu”.

Mai mult, actualizând memoriul Profesorului Gheorghe Deaconu, precizăm că, între timp, Arhimandritul Veniamin Micle a demonstrat științific că prima tipografie din Țara Românească a funcționat la Mănăstirea Bistrița, înființată de ieromonahul Macarie tipograful, român din Transilvania, care a tipărit prima carte: Liturghierul, în anul 1508. În acest sens, a scris următoarele șapte cărți: 1. Ieromonahul Macarie, tipograf român (1508-1512), 2008; 2. Tipograful Macarie și locul tipografiei sale, 2008; 3. Octoihul ieromonahului Macarie (1510-2010), 2010; 4. Macarie tipograful. Aniversare, 2010; 5. Introducerea tiparului la români, 2011; 6. Ecouri macariene, 2012; 7. Macarie tipograful. Confirmarea ipotezei bistrițene, 2012.

Precizăm, că toți istoricii, care au recenzat cărțile respective au fost în unanimitate de acord cu cele scrise de Arhim. Veniamin Micle. Nici unul nu l-au contrazis. Dintre ei, amintim pe: Prof. drd. Florin Epure, Prof. Ion Nicolescu, Pr. Constantin Cîrstea, Protos. Dr. Firmilian Paloșan, Lucian Marin, istoric Eugen Petrescu, prof. dr. Dorin Teodorescu,

Preot Eugen Goia, ing. Petre Cichirdan, Prof. Al. Florin Țene, Prof. dr. Ion Soare, Preot dr. Constantin Cilibia, Pr. Ioan-Aurel Bolba, Preot Gheorghe Naghi, Lucia Toader, Prof. Costea Marinou, Preot Constantin Mănescu, Pr. Silviu Pop, Prof. Dr. Dorin Teodorescu, Florian Copcea, Drd. Academia Republicii Moldova, Conf. Univ. Dr. Ioan St. Lazăr, ing. dr. Mihai Sporiș, prof. dr. Nicoleta Enculescu, Prof. dr. Ion Deaconescu. Deci, există certitudinea că prima tipografie a funcționat la Mănăstirea Bistrița, sub conducerea ieromonahului Macarie.

Din cele relatate de Dl. Gheorghe Jianu, potrivit cărora, actuala conducere a Arhiepiscopiei Râmnicului intenționează să realizeze la Centrul eparhial Muzeul tiparului proiectat la Mănăstirea Bistrița, am rămas șocat. Mă întreb: cum ar fi posibil, ca un bun de patrimoniu dezvoltat în raza unei localități, să fie sustras și transferat în altă parte, unde nu are nici un ecou, apoi ar falsifica și istoria adevărată, fapt pentru care am fi condamnați de urmași?

Din această cauză, insistăm ca să se revină asupra acestei hotărâri, iar Muzeul tiparului ieromonahului Macarie să se organizeze la Mănăstirea Bistrița, unde a funcționat și unde, prin eforturile personalităților culturale și administrative ale Județului Vâlcea, au fost create spațiile corespunzătoare.

PRIMAR,
PEȘTEREANU TOMA

SECRETAR,
PREDOIU LILIANA BUCURA

ROMÂNIA, ACUM!

Se anunță ceva foarte grav în România, acum. Se preconizează mărirea (ca înaintea unei stabilizări) salariilor la instituțiile statului, odată, de două, de trei ori!? Când primul ministru, în 2008, a plecat de la guvernare și s-a răzbnat aprobând creșterea cu cincizeci la sută a salariilor profesorilor. A dat lumea peste cap, și Europa, cu acest « cincizeci » la sută... Acum ce se anunță, dacă va fi așa, creșterea de trei ori la mahări, creșterea la fel, la tot ce este administrație publică și de stat va da economia peste cap, asta falsă, așa cum este. Muncitorii, salariații de la privat, nu vor putea suporta această situație fără precedent, și vor apărea două clase: exploatare-stat, și exploatare. O comedie teribilă, care, dacă va fi bine controlată poate să relanseze principiile capitaliste în care vorbim de o liberalizare a manoperei în concordanță cu liberalizarea deja făcută a materialelor...și, care, trebuia făcută încă din 1994. Singura problemă, care nu poate exista în această nouă « orânduire », nu pot fi atât de mulți întreținuți legitimi...nerămânând decât să scadă personalul care are salariu mare și plătește impozitul tot de la stat...așa cum este acum, adică viitorii exploatare. În sfârșit, putem vorbi din nou real de politică, adică de luptă între clase, și nu ca acum, de luptă, oricum, pentru ciolan, în care s-a degradat însăși comunitatea umană, societatea, care nu mai are coordonate de funcționare logică. Nu putem altfel să calificăm existența

legilor “speciale” care duc la nerespectarea legilor de bază funcționale, și în neconcordanță cu realitatea. Exemple? Este normal să lichidezi locurile de muncă, investiții serioase cândva, pentru ca să înmulțești numărul de licee și facultăți, și caz cu totul iluzoriu, licee și facultăți de artă?... Este normal să faci comisii unice pentru monumentele de for public, pentru orice creație, în orice punct al țării, și judecătorii să fie din tagma artiștilor plastici? Păi când a hotărât bucătarul sau cizmarul că marfa sa este bună? De când producătorul bate cumpărătorul?...Eu care fac, trebuie să mă autocontrolez, dar valabilitatea produsului meu o certifică altcineva, consumator de rang!... Este normal ce s-a întâmplat și se întâmplă cu pensiile speciale acordate pe baze arbitrare după cum nu cere însăși legea pensiilor unică!? ...caz frecvent, după ultima lună lucrată sau an, la venitul brut? contrar oricărui principiu de pensionare în lumea asta, să dai pensie optzeci procente din totalul câștigului din această lună și ca de fiecare dată, pentru o altă categorie...de indivizi speciali plătiți în timpul serviciului să nu fie corupți? Exemplele pot continua arătându-ne o Românie deabusolată în care realitatea este escamotată, falsă, schimbabilă de la o zi la alta fără suport material și logic, chiar logic; o țară care nu mai există decât pe hartă, fără personalitate ca nație, fără guvernare și nedemocratică, o țară bananieră care oricând poate fi pierdută sau schimbată, ca denumire și

stăpânire, la...”barbut”! O țară la cheremul omului politic! Poate, anul viitor, dacă nu chiar sigur, vom vorbi de o altă Românie, cu altă pălărie, nu neapărat favorabilă sieși, nici nouă, dar, conform unui încetățenit adevăr: odată învățată așa, găina, doar boabe visează; și fiindcă este găină, ea nu primește boabele, decât din mâna altcuiva. Dar ce se anunță, mamă mamă... Prețurile se vor dubla și tripla. Vor rămâne scăzute doar cele occidentale, din materiale artificiale și cu manoperă puțină, produse de linii tehnologice specifice unei producții de masă. Repet, ceea ce este bine, se va ascuți lupta de clasă prin reparația clasei exploatare. Asta este viața. Păcat că am pierdut cei douăzeci și cinci de ani ca să se ridice așa zisa clasă mijlocie, adevărată mojiție, post-revoluționară, prin distrugerea clasei mijlocii, mult mai curată, dinaintea anului 1989...Acum, Primul Ministru este în pielea celui din 2008 din ultimul an de « domnie ». Singurele crime politice în acești ultimi cinci-sprezece ani sunt, s-au întâmplat, atunci când a fost dărâmat Emil Boc, în primul rând, și apoi Mihai Răzvan Ungureanu...Amândoi loviți fără rost. Marele merit al Președintelui, pe lângă lupta pentru independența Justiției, a fost reușita la referendumul pentru trei sute parlamentari și asumarea măsurilor de austeritate care, din păcate, au dus la căderea Primului Ministru și la declanșarea celui de-al doilea referendum de încercare nereușită a destituirii sale. În rest vai și amar pentru ce s-a întâmplat în economia românească în ultimii cincisprezece ani! ...Rușine mare! (August 2015)

pcickirdan

OMUL SECOLULUI XXI-OMUL MILENIULUI III

FORUM 11 a dispărut, l-a închis Primăria Râmnicului prin consilierul său principal, poate sunt doi, septagenari, care nu doreau o confuzie cu FORUM V. Este una dintre cele mai mari pierderi. Urmează și celelalte publicații înființate chiar cu contribuția Primăriei Râmnicului și a Consiliului Județean: Povestea vorbii 21 și...FORUM vâlcean! Cu CULTURA valceană încă reușim să ne luptăm. Facem apel la toți cei care ne pot ajuta sau pot influența Puterea unui oraș să sprijine cultura scrisă locală specifică cetățenilor săi! specifică Olteniei de nord! Să aplice legea 186 din 2003. Pentru că de la apariția primului număr FORUM vâlcean, în care am publicat această lege a culturii scrise, nu s-a întâmplat nimic bun, doar o scrisoare de la Primul Ministru către Prefectură prin care se pare tot Cultura vâlceană a căzut prost, având grijă mahării de la guvernare de acest lucru, am hotărât să postăm în

continuare această lege, atât de bună pentru respectarea adevărului, actului cultural real în societate...Și-apoi, de ce să plătim taxă pentru cultură, când regulamentul de acordare a ajutorului financiar pentru cultură nu recunoaște această lege a culturii? națională!? Chiar nu vă e teamă domnilor de la Primărie să dați bani pentru cultură sport și religie fără să definiți cultura conform legii?

I. S. septagenar, care așteaptă de mulți ani să scrie romanul vieții sale, și pe care îl vrea... romanul secolului, este omul momentului; la fel și alți septagenari, scriitori, cetățeni de onoare și care nu au nici o valoare în lupta pentru susținerea viitorilor scriitori, artiști, presei și literaturii scrise... Cetățeni de onoare fără rost care nu au nici o contribuție la instalarea unui climat cultural pe măsura acestui areal cultural. Cetățeni

de onoare făcuți la influența și presiunea altor câțiva (trei) cetățeni fără rost, cetățeni de onoare și ei, septagenari, scriitori fără operă, care nu pot unul fără altul și, care, toți trei, au făcut înainte de 1989 dezidență-rezistență prin cultură! doi la Partidul unic, și unul la Securitate... Oamenii care de regulă, nu fac nimic, dar fac prefețe, ed. îngrijite, coperti, cărți subvenționate abuziv, teze de doctorat (făceau), studii, moderează tot la Biblioteca, sunt primii în toate, fiecare, vorbind cu patos despre ceilalți doi, și, permanent, flatându-se reciproc...și, indiferent de regim, aflați tot în fruntea consilierilor personali...influențând tot!

*

Omul! omul până acum s-a născut, a mers la școală, a practicat o muncă, s-a reproduș, s-a asigurat de hrană, lumină, apă și căldură. A fost religios în conștiință, ateu la suprafață,

Adam cu Evă, și, niciodată, nu a renunțat la Dumnezeu. Am putea spune că această însușire, înșiruire de însușiri, este o paradigmă a vieții omului pe pământ. În afara acesteia oamenii nu pot trăi. Nu este un model. Modelul este sigur, paradigma, este nesigură. Până în 1980 această paradigmă era indubitabilă. Putem spune, tot secolul XX. Secolul XX a fost secolul lui Dumnezeu, încă, care presupune existența vieții de Apoi! Obligatoriu? Sau, poate ea fi numită viață? cea de Apoi? Pentru unii dintre noi Dumnezeu este forță vitală, magnetică, cosmică și interioară, și este specific vieții în acest univers. Clar este, că, urmând paradigma de care vorbeam mai sus, oamenii în parcursul vieții lor devin inegali... Biserica în comunitate devine insuficientă! de aceea, Mănăstirea este, în epoca care urmează, mai mult decât importantă. Biserica se îndreaptă către oameni, intră în casele lor (iată insuficiența!) iar Mănăstirea, Metocul, invers anilor 1000, se întorc în ele însele, devenind un pol al vieții, paradigmatic, esențial! Polul slab devine viața, paradigmă naturală (după modelul Naturalității), iar polul tare este viața din mănăstire-casă a spiritualului-viață închinată spiritului, care este ideală cum este și omul, un cumul de materie și spirit (în mănăstire acest cumul este piatră, icoană și clopot, și toacă). În Natură acest cumul, pentru om, este muncă necesară...Nimeni nu are voie să se opună acestui cumul!...Omul se află în centrul universului. Este bine și este rău că el se află la cauza tuturor lucrurilor, la tot ce se întâmplă din punct de vedere al trecerii timpului în spațiul creat de el? Pentru a vedea ce se întâmplă cu om în mileniul III, vedem în primele decenii (și ne este rău!); trebuie să-l certificăm pe om, odată, ca aparținând trecutului apropiat și îndepărtat, și, a doua oară, aparținând prezentului, dreptunghiului său cibernetic, arătându-ne o intrare și o ieșire din care, la prima-intrare, nu se întoarce pentru consultări spre a decide viitorul... Da, asta este o paradigmă insuficientă (nu ne întorcem pentru a evalua ieșirea!) deși, astăzi, probabil, se învață încă din clasa a doua...bucla cibernetică a vieții!

Ne este specific faptul că există un început, o dezvoltare (care este timpul) o maturizare, definitivare, un sfârșit. Există

un negativ și un pozitiv. Noi care iubim viața și suntem doar oameni, considerăm că există un „0” și un sfârșit sub forma unei alure Gauss, dacă nu ne interesează nimic, sau, o săgeată, un segment de dreaptă, vector, cu un punct-origine-și semnens, însemnând infinitul! O stângă și o dreaptă, în sensul rotirii acelor de ceasornic, cum am spune, o mișcare dinspre nimic-mic înspre nimic-mare bătrân, dinspre haosul imediat și înspre Haosul camuflat de Speranța că, poate, timpul ar putea fi mai darnic cu noi... Ce imagine a putut să aibă un copil, poet, care, după spectacol, aștepta să plece și scaunele (Andreea Călinescu-Drăgășani)...

•Jan 9 at 5:46 PM... To Înaltpreasfințitul dr.Varsanufie

Doamne ajută și La Mulți Ani! Cu respect vă rog să deschideți pe Internet prima pagină din CULTURA ARS MUNDI, precum și VIDEO ARHIVA...Urmează să încărcăm secvențe cu Sf. Filimon ocrotitorul actorilor...Aș fi fericit dacă ați citi și vedea pozele de la Articolul Sf. Ioan Gură de Aur, "Diaconița Olimpiada". În câteva zile va apărea ziarul CULTURA vâlceană pe decembrie unde totul este tipărit... Dacă mă primiți, voi veni, atunci, la Dvs și cu câteva propuneri de colaborare...Ziarele și revistele noastre trebuie să ajungă în biserici și mănăstiri. Trebuie să ne autogospodărim. Politica repudiază cultura adevărată, fiindcă ea nu poate fi falsă. Noi nu vom dispărea! De douăzeci și cinci de ani facem lucrul acesta, de când ne-au interzis să mai construim avioane și hidraulică, și mecanică fină! Acum zece-cincispezece ani prevedeam, în publicistica noastră, că religia în asecolul XXI se va împreuna, așa cum a fost dintotdeauna vremurilor bune, cu arta și tehnologia, va găzdui ecologia. Vechiul Testament, dar și Noul, mai ales prin Epistolele Sf Apostol Pavel, este plin de asemenea lucruri-adevăruri, doar că ele trebuie cunoscute, scoase la lumină, aduse la baza inspirației, care, obligatoriu, trebuie să fie și faptică. Iată, Europa, Occidentul din păcate, nu a știut, și asta de mai mult timp, că Biserica și nu Democrația conduce societatea, că creația pozitivă este principiu religios,

că el nu suferă variante, forme, că el este principiu vital, esență de viață...Când vorbim de Biserică vorbim de adevăr, și nu de habotnicie...Bisericile, toate, veghează la bunul mers al treburilor pe pământ. Bisericile dau afară habotnicii din ele fiindcă habotnicul nu iubește viața, nu-l iubește pe Dumnezeu... Eram în Paris, în aeroport, și un bărbat citea ziarul mergând spre poarta de acces la avion; iar soția sa, în umă, purta doi copii, unul în spate și unul la piept, ca pe rucsacuri, și în mâini căra două geți-pline...Era în 2004 și noi, nu fuseserăm primiți în UE... O prietenă a mea din Franța, plecată în 1971 prin căsătorie, revenită la părinți, în vizită, în 1973, îmi spunea: dragă Csaky toate-s bune și frumoase în Franța, doar că Jack al meu, din când în când, se întâlnește cu prieteni care vor să facă schimb de neveste!... Stimate Înaltpreasfințite Varsanufie, când Biserica și Familia, și Cultura cu ai săi prieteni, nu stau la aceeași masă cu Puterea, la cină sau la taifas, la rezolvarea treburilor comunității, fără habotnicie de nici un fel, atunci lucrurile o iau razna, și totul să năruie, așa cum îndrăznesc să zic că se întâmplă azi cu așa numita Europă civilizată și democrată... îndrăznesc să zic, cu Râmnicul nostru! cu România... Terorismul și democrația habotnică au loc acolo unde nu mai ființează nici Biserica, și nici Familia! Vă rog, puneți-vă reprezentanți în Primărie, în Consiliul Local, care să apere democrația.. Adevărul! De-alungul timpului, aici la noi, pe malul Oltului, primari în șir fac pușcărie; aici s-au votat legi locale care și-au bătut joc de stradă-oglindea civilizației (staționări interzise, ridicări de mașini, opriri, parcări pe trotuar, semaforizare proastă, dâmburi pe asfalt, sensuri giratorii proaste, toate trecând prin inima noastră, îmbolnăvind-ne, în disprețul aleșilor locali!...), desigur, și-au bătut joc de cetățeni (taxă pe cultură-sport și plimbăreală-mai nou religie!...cum, cei care au firme după legea 31, nu sunt cetățeni?...la cine se întoarce această taxă?). Și-apoi, ce edili sunt aceștia care „nu vor să fie acționari” la editurile noastre dar sunt acționari la fabricile, cluburile personale sau ale rudelor lor? (Martie 2015)

Simion PETRE

COMPETIȚIA INDIVIDUALĂ - CHEIA SUCCESULUI ÎN CREAȚIE

Teofil PREDA

S-a scris, s-a vorbit, se mai scrie și se mai vorbește mult despre creatori din orice domeniu care au reușit să atingă culmile cele mai înalte, fiecare în domeniul lui, sau în multe alte domenii. Nu știu dacă prin tot ceea ce s-a scris și se va mai scrie, se va putea întipări în conștiința publică, în mintea omului comun, în percepția oricărui neavizat, faptul că acele performanțe ale unor indivizi deosebiți trebuie să fie acceptate ca atare și evaluate la justa lor valoare, ca bunurile cele mai de preț ale omenirii. Nu știu dacă se va putea lămurii vreodată omenirea și va ajunge să prețuiască în modul cel mai corect pe acești truditores de excepție întru binele și confortul tuturor. Morbul comunismului, al „nivelării” spiritelor mari, plin de un egoist neghiob, a făcut ca din cele mai vechi timpuri, creațiile să fie subestimate, iar creatorii disprețuiți și îngrediiți să trăiască în sărăcie și lipsuri. Chiar și în epoca renașterii, când din fericire s-a creat o atmosferă generală mai relaxată și mai benefică dezvoltării artelor, științelor și cercetării, au existat destule piedici în evaluarea justă a creațiilor și a creatorilor și, în zilele noastre, când lumea se laudă că gândește și judecă la nivelul sec.XXI, vedem cum sunt promovate practici și idei retrograde în ceea ce privește promovarea talentelor, a celor cu aptitudini native de excepție, cu însușiri deosebite.

Încă mai vedem discriminare pe motiv de poziție socială, de adaptare socială etc. Competențele atribuite gratuit, meritele de altă natură aduc în calea devenirii și exprimării libere a creatorilor un zid cre înăbușe viața și devenirea lor. Încă din perioada comunistă se laudau cu exces de zel „munca și creația în echipă” (sic).

Dacă munca în echipă este benefică, fiind mai eficientă prin întrajutrare, și aducând o anumită doză de emulație, în ceea ce privește creația, lucrurile stau cu totul altfel. Cei care „creează în echipă”, creează de fapt individual în profilul lor de pregătire pentru un anume obiectiv amplu și complex, care nu poate fi adus la îndeplinire doar de către unul sau doi creatori. Unul

dintre creatori a fost însă un mare vizionar. A fost cel care și-a imaginat acel inedit obiectiv complex, poate o invenție. Chiar dacă el însuși nu poate să cuprindă cu pregătirea lui, în detaliu orice latură sau profil al ingniosului obiectiv, prin viziunea lui, a putut să vadă ansamblul în linii mari, generale. Cealaltă pot să completeze și să imbunătățească detaliile, fiecare în profilul și specializarea lui. În concluzie, a spune că cineva „creează în echipă” este un fel de exprimare aberantă! Am scris mai sus și repet: de fapt orice creator crează individual! Chiar și atunci când cooperează cu mai mulți creatori la realizarea unui obiectiv comun, ale cărui linii generale au fost trasate de către un alt mare creator, trebuind să se supună într-o oarecare măsură liniilor trasate de către cel care și-a imaginat ansamblul, detaliile din sfera lui de pregătire vor reprezenta amprenta creației și artei personale.

Acestea fiind spuse, ajungem la concluzia justă că fiecare creator, creând individual este inevitabil un individualist!

Vedem clar că dintotdeauna orice individ, orice grupare de indivizi, care are în comun unele similitudini între membri, unele preocupări asemănătoare, origini comune etc. pentru a se deosebi de altele asemenea și a nu se confunda au purtat un nume diferit, însemne diferite care au asigurat personalizarea sau individualizarea în vederea unei exacte identificări. heraldica, parte a istoriei, se ocupă de toate acestea. Dar nu numai oamenii sau grupurile de oameni tind spre o evidențiere, spre o diferențiere prin însemne heraldice ci și obiecte cum ar fi spre exemplu antetele ziarelor și revistelor, copertile cărților sau însemnele și numele editurilor, designul diferit al diferitelor mărci de mașini sau al diferitelor obiecte fabricate care poartă însemne individuale, le ajută să fie diferențiate de alte obiecte sau produse asemănătoare. Firmele de renume nu renunță la însemnele care le reprezintă. Marca fiecăruia există înregistrată și cu cât este mai veche, cu atât e mai vestită. Observăm că tendința generală la oameni, la firme, la obiecte este spre individualism și spre individualizare. Atunci creatorii de renume, care ajung să aibă un stil unic ce îi diferențiază de alții, cum să poată fi frustrați de mer-

itul lor cel mai de seamă-acela care le etalează individualismul stilului personal?

Și atunci dacă în creație, ca realizare de excepție vedem cea mai înaltă exprimare a geniului uman, pentru ce se tot vehiculează de către unii ideea că individualismul nu este bun? Opusul individualismului este comunismul! Știm toți că o creație, oricât de neînsemnată presupune din partea autorului ei multe sacrificii, eforturi, pasiune și tot felul de renunțări. Să ne gândim puțin la o invenție oricât de neînsemnată, pentru a fi adevărat invenție, trebuie să fie la momentul creerii, pe domeniul și sgmentul respectiv unică în lume. Poate cineva să evalueze corect cât costă doza de pasiune, efort și zbcium pe care le-a depus autorul pentru realizarea ei? Întrebă cineva dacă el a fost sau nu răsplătit pe măsură? Întrebă cineva cât și cum se răsplătește și se încurajează competiția individuală? Dacă nu, atunci de ce pe deasupra se condamnă fără argumente creatorii individualiști? Știe cineva câți dintre marii inventatori ai lumii au fost în viața lor particulară niște însingurați care de unii singuri au reușit adesea să dea lumii ce nu a putut să dea armate întregi de cercetători și bursieri bine remunerați? Să ne amintim doar de un singur exemplu: frații Wright! Au realizat primii în lume, primul zbor cu un aparat de zbor mai greu decât aerul doar cu 1000 dolari, economisiți cu greu din munca lor de producători de biciclete. Guvernul american repartizase 50.000 de dolari la o echipă de ingineri și studenți și tot nu au realizat nimic.

Revenind la tema noastră, câți inși am găsi într-un imaginar sondaj de opinie publică ce s-ar pronunța ferm ca talentele mari, oamenii geniali, artiștii de excepție, marii inventatori și cercetători individuali să fie răsplătiți în mod echitabil pentru talentul și efortul lor? Probabil foarte puțini! Din ce cauză? Pentru că se vrea să fie combătut individualismul - acest izvor de genialitate, acest vulcan de cutezanță răsărit ici și colo întru binele celor mulți care astfel procedând sunt îndemnați să-și taie singuri craca de sub picioare? Spiritul comunismului persistă și mocnește în această atitudine! Se vede bine că se dorește cu orice preț ca meritul și răsplata să nu revină celui

care a gândit cu talent și a depus efort cu pasiune și devotație... echipe! Care echipă? Păi... cred eu, echipa (sau echipele) de impostori care roiesc în jurul câte unui talent pentru a-i fura prețiosul produs.

Am acum în față o carte excepțională - „Medici despre geniu”- editată încă din 1976. Autorul ei este Mihai Neagu Basarab. Chiar la începutul introducerii îl citează pe un autor american (Cattel) care în „American man of science”,

referindu-se la genii, scrie: „deci, ereditatea ar hotărâ ceea ce un om poate face, iar mediul determină ceea ce el face efectiv”. În cuprinsul acestei deosebite cărți sunt citate dintr-o mulțime de autori (în majoritate medici) din toată lumea care descriu geniile și felul în care ele se manifestă. Spre finalul cărții găsim un citat din Helvetius care spune: „orice om care se concentrează pentru studierea unor obiecte interesante, trăiește izolat în mijlocul lumii. Întodeauna este el însuși și

aproape niciodată ca ceilalți”. Oricare dintre noi putem să tragem cele mai adevărate concluzii.

Pronunțați-vă deci, stimați cititori de bună credință, pentru salvarea valorilor umane care mor lângă noi sub tăvălugul ignoranței, al discriminării și al indolenței! Pronunțați-vă pentru competiția individuală și pentru răsplătirea rezultatelor ei în mod echitabil, spre binele dumneavoastră și al celor ce vă urmează! (August 2014)

POETUL ȘI POEZIA

Din vremuri imemorabile, de când istoria ne-a lăsat date despre primii poeți cunoscuți și despre cele mai vechi poeme, poetul și opera sa – poezia, au constituit un factor de coagulare a spiritualității, un izvor care de veacuri și milenii a fost menit să potolească setea de inefabil a omului.

Dacă poetul a fost izvorul, poezia a fost mereu apa vie, fluidul care, turnat în mii și mii de forme s-a revărsat în lume prin imaginația poetului. La rândul său poetul își umple rezervoarele proprii din marea matcă a spiritualității umane, depozitară a atâtor comori de cultură și înțelepciune.

Amestecându-vă printre poeți, inevitabil și pe nesimțite,

emulația vă va inunda spiritul fiecăruia cu câțiva stropi de inefabil. Și cât de plăcut ne surprinde ceea ce ne place atât de mult fără să putem explica pe moment de ce ne place. Studiind ulterior mai aprofundat o poezie care auzită ne-a transmis această stare, constatăm că ne-a plăcut o expresie originală, o comparație inedită, o asociere rară, un cuvânt care ne-a amprentat mai apăsător memoria, precum și multe alte fațete ale originalității, stilul personal cultivat de către fiecare poet autentic.

De multe ori se cere ca opera unui poet să fie analizată, disecată și cercetată, pentru a se aduce tuturor în față acea

„declarație de autenticitate” precum și toate celelalte argumente privind valoarea, originalitatea etc.

Pentru această îndeletnicire, cred eu, cea mai potrivită persoană ar putea fi un critic - poet. De ce? Pentru că doar ei, poezii, posedă acea „coardă sensibilă” întinsă între inimă și creier pe care inima o întinde, iar creierul îi supraveghează și-i modulează acordurile. Doar un muzician versat poate să perceapă o notă falsă între acordurile altui muzician. Căutați deci un confrate și rugați-l să încerce să studieze, să cântărească, să vă priceapă opera și apoi să îndrăznească să pună degetul pe „rănilor” și neajunsurile ei, cu inteligență și strângere de inimă!

Preda TEOFIL, august 2014

PAULIAN BUICESCU

PĂSTRAȚI RELIGIA ÎN ȘCOALĂ

Privesc în jur și-mi văd colegii (aceiași), tot mereu prezenți Iară ceilalți (cu "motivații"), de azi să nu mai fie-absenți! Vă rog urcați pe metereze, Cetatea ne e atacată... În planul de idei lupta-vom să n-o lăsăm asediată!

Așa cum spune Proorocul, să astupăm acea spărtură Ce-au provocat-o antichristii, detonând atâta ură... Veniți cu Dragoste Creștină (știm că Vrășmașul este dur...) Prin câte-un domnișor cu barbă prin filosofi sau prin A.S.U.R. ...

Cu ei, e Presa (pentru rating și pentru senzațional!) Iar noi, suntem doar cu elevii, sfâșiați de-acest scandal... E un atac la Temelie (ca să distrugă Țara, românismul) Reduta ce-o mai au în cale, este CHRISTOS și Creștinismul...

Din politețea noastră excesivă de multe ori, prea multe am cedat... De renunțăm la Hrana pentru suflet, vom fi un Neam, total debusolat... Ieșiți cu Dragoste Creștină (noi nu avem în suflet ură)

Iar Jertfa care se impune: Conștiința și...o semnătură!

Neghina din curatul grâu, părinții de copii triază Să aibă Dreapta-Învățtură! (pentru aceasta, ei, semnează! Cei din liceu, pot să aleagă... (dac-au ajuns la majorat) Religia, sau "un repaus", pe-aiurea desfășurat...

Treziți de-acuma și pe alții, să lase-acea comoditate Pe care-o scuză "academic", cum că ar fi...timiditate! Sculați-vă că-ncepe Lupta!(Proorocit-A și IISUS...) Întâi în noi și-apoi în Școală, prin Predica ce e de spus!

Păstrați Religia în Școală, să aibe pruncii-Un DUMNEZEU! Nu ascultați filosofii deșarte, ale vreunui Filosof ateu... Luptând prin Post și Rugăciune, la Cer să cerem ajutor Și Binecuvântarea Sacră, peste Școală și popor!

“SFÂNTUL NECTARIE FĂCĂTORUL DE MINUNI. VIAȚA, MINUNI ȘI ÎNVĂȚĂTURI”

Editura Evangheliemos, București 2012. Antologie alcătuită și tradusă din limba greacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu-Schitul Lacu-Sf. Munte Athos.

Născut 01 octombrie 1846-Silivria din Tracia Răsăriteană, numele: Anastasie, părinți Demostene și Maria Kefalas. 15 ianuarie 1889-mitropolit de Pentapole în Biserica Sf. Nicolae din Cairo. Pleacă la Atena-izgonit-clevetiri împotriva sa. 1894-director, Școala din Rizario. 1898-Sf. Munte, o lună. 1904 înființează o obște monahală de monahii la care devine monah după ce demisionează din funcția de director, 1908. 08 noiembrie 1920 moare în spitalul Areteio, din Atena, la șaptezeci și patru de ani. 20 aprilie 1961 este canonizat de Patriarhia Ecumenică.

« Dumnezeu spune despre cei cu inima curată: *Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu* (II Corintieni 6, 16) » (pag. 36).

« Ridicarea turnului fericirii în afara inimii noastre seamănă cu zidirea unei clădiri pe un teren zguduit mereu de cutremure. » (pag.37)

« Prin credință și prin Botez ne îmbrăcăm în Hristos

și devenim fii ai lui Dumnezeu, sfinți și desăvârșiți, dumnezei după har. » (pag. 39)

« Postul, privegherea și rugăciunea, prin ele însele nu aduc roadele dorite, pentru că ele nu sunt scopul vieții noastre, ci sunt mijloacele folosite pentru atingerea scopului. » (pag.40)

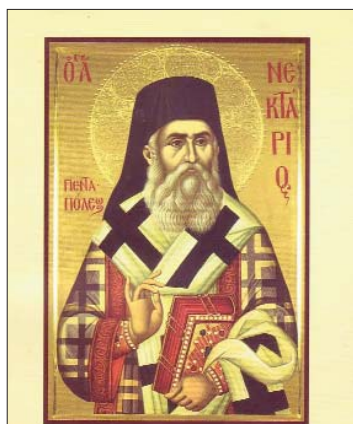
« Întristarea peste măsură ascunde înăuntrul ei mândria. De aceea este vătămătoare și primejdioasă și de multe ori este provocată de diavol, ca să-l împiedice pe nevoitor în calea lui. » (pag. 42)

« Nu vreau să vă întristați și să vă tulburați pentru cele ce se întâmplă împotriva voinței voastre, oricât de îndreptățită ar fi ea. O asemenea întristare dovedește că există egoism. Luați aminte la egoism, care se ascunde sub lucruri îndreptățite. Luați aminte la întristarea neașteptată, care ia naștere dintr-o mustare dreaptă. Întristarea peste măsură este de la vrășmașul. Una singură este adevăra-

ta întristare: cea care ne cuprinde atunci când cunoaștem bine starea nenorocită a sufletului nostru » (pag. 43).

« Sfințenia nu rămâne într-o inimă tulburată și mânioasă. Mânia, când rămâne mult timp în suflet, duce la dușmănie și ură împotriva aproapelui. Din această pricină trebuie să ne împăcăm îndată cu fratele nostru...Cel ce este în pace cu sine însuși este în pace și cu aproapele său... » (pag. 47)

P CICHIRDAN

SFÂNTUL NECTARIE
FĂCĂTORUL DE MINUNI
Viața, minuni și învățături

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini, când poate, ca să respecte Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetățenilor cu diverse preocupări culturale de la sat și de la oraș. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparțin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conținutului.

Tipărit la Procom, Tg. Jiu, 31 08 15

Ziar de cultură realizat de SC INTOL SRL
Editura INTOL - PRESS, Asociația ECOSTAR 21 și
SENATUL EDILOR VÂLCEA

Director: Bogdan CICHIRDAN
Consilier editorial: Constantin POENARU
Redactor șef: Petre CICHIRDAN
Colaboratori: Felix SIMA
Mihai SPORIȘ
Gheorghe SPORIȘ
Gheorghe DUMITRAȘCU
Simona Maria KISS
Gheorghe PANTELIMON
Adina DUMITRESCU
Gheorghe MĂMULARU
Ilie GORJAN

Tehnoredactare computerizată: Bogdan CICHIRDAN.
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel/Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824,
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.globalartfusion.com, Revista Interferența Artelor, www.culturaarsmundi.ro

Preț: 3 lei